XI. évfolyam, 27. szám

1955. július 7.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

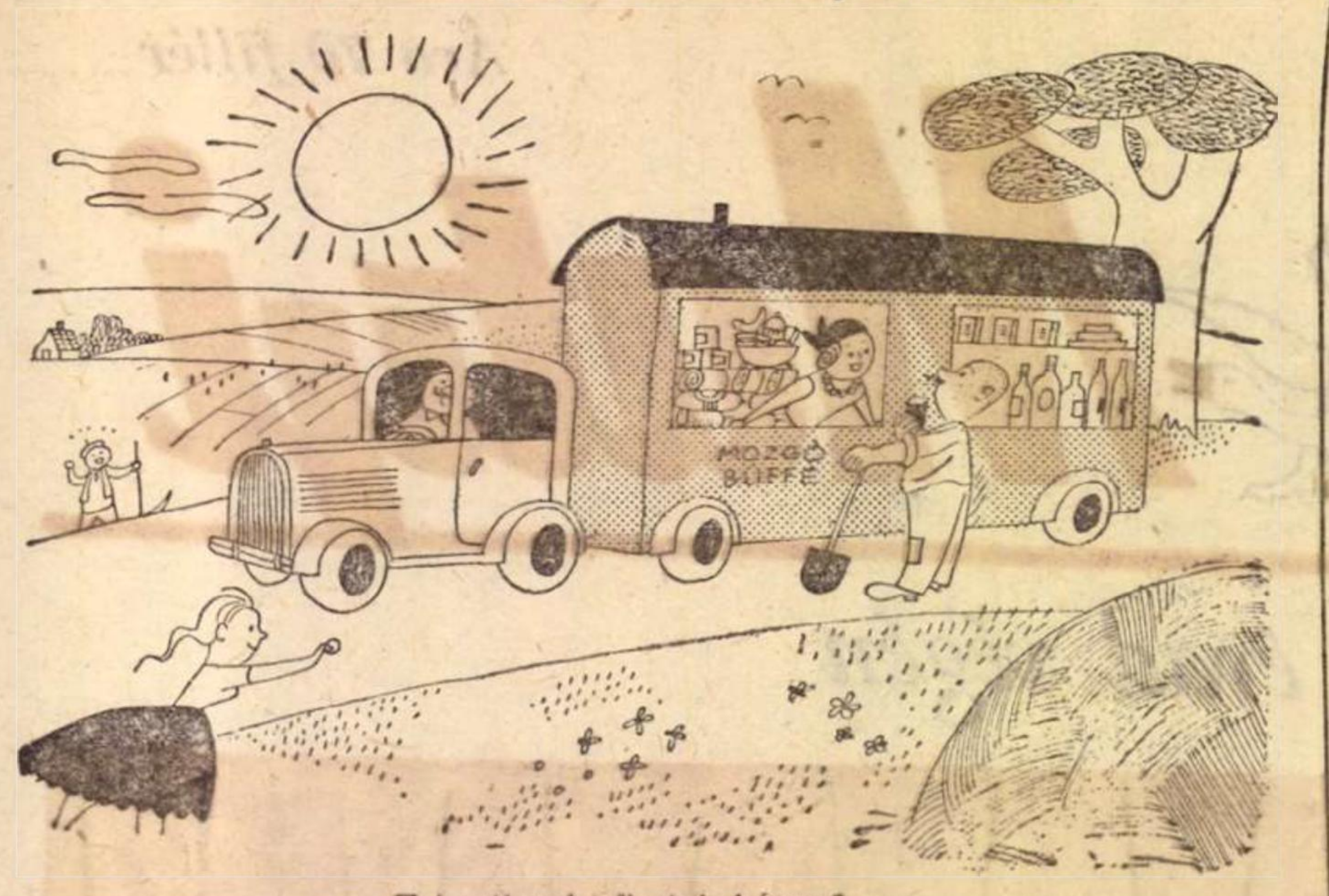
A színházi évad végén

Thalia: Pihenj! De aztán jövőre több és jobb magyar darabot!

(Edma—Réber rajza.)

Mozgó boltok járják aratás idején a határt

— Tetszett már fizetni, kérem?
— Ne féljen, nem szaladok el...
— De a bolt szalad el, kérem!

Devecseri Gábor: Két vers

PONYVÁT OLVASÓ LEÁNY

A fogaskerekűn ül egy leány,
én — ismeretlenül — az oldalán;
s ha lopva rátekintek, ámulok:
ezért volt az a sok bajos dolog?
A tengerből evickélés a partra,
a küzdelem, mit vívott annyi fajta
élőlény, hogy végül az emberi
arc megjelenjék? Jó volt ez neki,
a természetnek? Elég, mint eredmény?
Az arc üres. Mily szó kelhet a nyelvén?
És a jövendő, az majd tán felel,
ha majd ez a lény is párjára lel?
E semmitmondó ábra hogy lehet
szerelme, kincse, sorsa bárkinek?
Kezében könyv, a címe: „Szőke végzet",
Ő barna. Most már értem az egészet.

ÖNÉLETRAJZ

Fekete tücskök és a fekete
telefon között telik élete
egy költőnek fönt a hegy tetején;
éles- és esengőszavú mindkét őre,
az egyik fű közé bújik előle,
a másik elől meg ő bújna szegény.

A kisujjadban van...

Mici néni telefonált Benőnek:

— Drágám, a házat átvettük szocialista megőrzésre, ebből az alkalomból a házmegbízott tett egy felajánlást, hogy népszerűsíti a lakók között az önköltségcsökkentést. Szóval megkérte Lukát, írjon egy cikket az önköltségcsökkentésről a ház faliújságjára... Ugye megírod helyette, neked ez úgyis a kisujjadban van...

Benő elkomorult, és behívta a titkárnőjét:

— Gizike, ugye magának megvan még az a kiselőadás, amelyet a múlt héten tartott a továbbképző tanfolyamon az önköltségcsökkentésről? Szükségem volna rá, fontos, hivatalos ügyben...

— Tessék egész nyugodt lenni, holnapra behozom — készségeskedett Gizike,

Amint elhagyta főnöke szobáját, sürgönyzött Szegedre unokaöccsének, akinek három hete egy szakdolgozathoz elküldte az előadást. A sürgönyre délután megjött a válasz: „Előadás nincs, eladtam egy barátomnak, csókol öcséd." Gizike telefonált vőlegényének, Jenőnek:

— Ha igazán szeretsz, holnapra írj egy tanulmányt az önköltségcsökkentésről, te úgyis polgaz-ból vizsgázol az egyetemen, neked ez a kisujjadban van. Nekem viszont hivatali ügyben szükségem van rá...

Jenő gondterhesen vakarta a fejét. Hogyan magyarázza most meg Gizikének, hogy ő ugyan polgaz-ból vizsgázik, de nem a szocializmus, hanem a kapitalizmus politikai gazdaságtanából, s ott merőben más elvek irányítják az önköltségcsökkentést. Az egyszerűbb megoldást választotta: elrohant atyai barátjához, aki történetesen az önköltségcsökkentéssel legtöbbet foglalkozó minisztérium egyik osztályvezetője volt.

— Egyetlen barátom — lihegte — gondolj arra az ünnepélyes órára, amikor megígérted atyámnak, hogy az élet nehéz pillanataiban mellettem fogsz állni. Gizikéről van szó, Döntő fontosságú, esetleg egész életére kiható előadást kell tartania az önköltségcsökkentésről. Nálatok biztos van a minisztériumban erre vonatkozó tanulmány, kérlek, add ide nekem...

Tivadar biztatóan vállonveregette:

— Helyes, délután gyere érte...

Jenő elrohant, Tivadar tépelődni kezdett. S ekkor eszébe jutott Benő, akit a minisztérium egyik vállalatához éppen az önköltségcsökkentésben elért kiváló eredményeiért a napokban neveztek ki igazgatónak. Felhívatta telefonon, a nyomaték kedvéért személyesen beszélt vele:

— Most megmutathatja, mit tud. Szükségünk volna illetékes szervek tájékoztatása céljából egy hosszabb tanulmányra az önköltségcsökkentésről. Ez önnek nyilván a kisujjában van, holnapra várom...

Benő összeroskadva ült az íróasztalnál. Igazán nem gondolta volna, hogy az általa megindított önköltségcsökkentési mozgalom ilyen országos méreteket ölt. A minisztériumból kérték — erre nem lehetett nem-et mondani. Félretéve minden egyebet, másnapra elkészített egy alapos, mélyreható, húszoldalas tanulmányt.

— Az egyik példányt majd elküldöm Mici néninek, — gondolta enyhe kárörömmel — hadd örüljenek a lakók a faliujságnak.

Az eredetit elküldte Tivadarnak. Tivadar kicsit megrövidítette, majd diadalmasan nyújtotta át Jenőnek:

Jenő kicsit megrövidítette, aztán egy csokor rózsa kíséretében átadta Gizikének:

Gizike kicsit megrövidítette, majd bevitte Benőnek.

Benő mohó érdeklődéssel kezdte olvasni, aztán összeráncolta a szemöldökét. Arca elsötétedett.

— Nem jó? — kérdezte Gizike ijedten.

— De igen, soha ilyen jót nem olvastam életemben, — mondta mély meggyőződéssel. Benő, aki ekkor már kétséget kizáróan felismerte saját dolgozatát.

Két nap múlva Mici néniék faliujságján megjelent tíz sor az önköltségcsökkentésről. A többit a házmegbízott kihúzta.

Pongrácz Zsuzsa

Nem könnyű Pesten aszfaltbetyárnak lenni

Aminek még hétfőn reggel sem szabadna lennie

— Mit szólsz komám, nem tett betegállományba a doktor, hukk, pedig láthatod, hogy alig állok a lábamon... hukk...

A zaj relatív

Csináltatok egy vadonatúj naptárt. Olyant, amelyiknek egyik bíborvörös rubrikája ezt keretezi be: „Kedd, 24. Elköltöztek Hajmásiék a szomszédból." Hajmásiék tulajdonképpen jó emberek voltak. Hajmási Kázmér áldott jó lélek és Böske, a felesége ugyancsak. Ezért érthetetlen, hogy két ilyen áldott jó léleknek, hogy lehet három olyan áldatlan rossz

kölyke, akiknek a kedvenc játéka a tekézés, természetesen odahaza és úgy, hogy a bábuk a közfalnál álljanak. Pontosan ott, ahova a fejemet teszem, ha délután aludni szeretnék. Szóval a három gyerek olyan rossz volt, hogy ez az új házaspár, aki utánuk jött, megkönnyebbülést jelentett. Persze, azért ők sem néma leventék, pedig, ha csókot nem is, de minden mást ígértem már nekik, hogy elhallgassanak. Ugylátszik, a csókra várnak.

Az ő mániájuk a bömbölő rádió. Sokoldalú emberek lehetnek és türelmesek, mert ami csak jön, mindent meghallgatnak. A napokban már nem elégedtem meg a figyelmeztetés enyhe formájával, a kiabálással, a kopogással. Átmentem. Az asszony nyitott ajtót. A rádió most is bömbölt.

— Hogyne, kedves lakótárs —, mondta az asszony nagyon szerényen és előzékenyen —, igyekszünk majd csöndesebben szórakozni, de kérem, ne haragudjon ránk...

— Milyen rendes emberek — gondoltam magamban —, kár volt így rákiabálni erre a szegény asszonyra, lám, rögtön megértette, miről van szó —, és megnyugodva távoztam.

Azonban a rádió tovább bömbölt. Talán reggel, gondoltam, akkor majd lecsendesítik. Eljött a reggel, azután az este, majd megint a reggel, és a rádió egyre csak bömbölt. Egészen vasárnap reggelig. Ekkor arra ébredek, hogy nem a rádió szól, hanem egy hisztérikusan hamis hang azt énekli, hogy: Oszkár, tudja, de nem mondja, Oszkár tudja, de nem mondja... — és nem mondta meg a piszok, csak fújta, amíg szusz volt benne, akkor egy pil-

lanatra elhallgatott, majd újra kezdte. Később egy basszus gurgulázott, majd skálázni kezdett. Fél óráig fújta le-fel, oda-vissza a skálát. Nem bírtam tovább, átrohantam. Megint az asszonyka fogadott.

— Mi ez a lárma? — kérdeztem tőle.

— A férjem énektanár és órákat ad egész nap. Azért szól mindig a rádió, hogy az éneklés ne zavarja a szomszédokat. Sajnos, az este elromlott... — jóságos szemeivel megtépázott arcomra nézett és szánakozva így szólt: — Ugye jobb volt a rádió? Ne féljen, holnapra kijavítják.

Gera Mihály

Drámai jelentés

(Az elmúlt hat hét alatt 22 csangkaisekista pilóta menekült a Kínai Népköztársaságba.)

— Parancsnok úr, huszonkét pilóta nem jött haza!
— Lezuhantak?
— Nem, hazamentek...

Méhészet az erdőben

— Hiába tetszett jönni ellenőrző kartárs, kiszálláson vannak...

A hosszú élet titka

Amerikában átlag hetenkint jelenik meg a sajtóban egy-egy „tudományos“ cikk a hosszú élet titkáról. Érthető, hiszen ez a kérdés nagyonis izgatja az embereket. Amerikában is szeretnének az emberek minél hosszabb ideig élni és mielőtt a túlvilági örök boldogság megkezdődnék, szívesen nyujtanák minél hosszabbra „e sivár földi lét boldogtalanságát.“ A kérdés azonban az: hogyan? Az előfizetőknek erre a sürgető kérdésére válaszol az amerikai sajtó, amely a hosszú élet titkát hol a pipázásban látja, (pipagyár reklámja), hol a kertes családi házban (ingatlanügynökség reklámja), stb. Mindezt felülmúlja azonban a „Life“ egyik legutóbbi számában megjelent tudományos megállapitás, amely egy Dr. Olsson nevű öreg orvostudortól ered, s amely úgy szól, hogy a hosszú élet titka nem más, mint az átöröklés, minek következtében „igen fontos, hogy a legnagyobb körültekintéssel válasszuk meg nagyszüleinket...“ Ez magyarul, sőt angolul is annyit jelent, hogy hiába gázol el valakit az autó, hiába lesz munkanélküli és hal meg húsz éves korában tüdőbajban és hiába fojtja meg a bányalég, ha egészséges nagypapája volt, annyi ideig fog élni, ameddig dr. Olsson megjósolta neki. Tehát mi a hosszú élet Olsson-féle titka? Az átöröklés. Ha a nagypapa és nagymama hosszú életű volt, az unoka is az lesz, ha minden jól megy, és előfizet a „Life“ című folyóiratra. Mert hiszen köztudomású, hogy a pirospozsgás nagyszülők unokáit elkerüli az atombomba, az adóvégrehajtás, a hollywoodi filmek és más földi szerencsétlenség.

De van ennek az Olsson-éremnek egy másik oldala is. És ez így szól: Mi nem kell a hosszú élethez? Nem kell hozzá jó koszt, egészséges lakás, emberhez méltó életkörülmények. És mi nem kell még? Az a felesleges erőfeszítés és izgágaság (sztrájk, forradalom, stb.), amely ezeknek a megteremtésére irányul. Hanem mi kell? Átöröklés, illetve hosszú életű nagypapa.

Ezzel az elmélettel dr. Olsson lepipálta nemcsak a pipások reklámját és ingatlanügynökökét, hanem az összes többieket is. Ő ugyanis az egész kapitalizmust reklámozza egyszerre. Meg vagyunk győződve arról, hogy dr. Olsson, ha nem is nagyon hosszú ideig, de mindenesetre nagyon jól fog élni, mivel az ilyenfajta elméleteket Amerikában meglehetősen jól megfizetik. Éljen tehát hosszú ideig dr. Olsson orvos és próféta, aki megmondotta néktek: „válaszd meg jól nagyapádat és nagyanyádat, hogy hosszú életed legyen itt a földön.

Gádor Béla

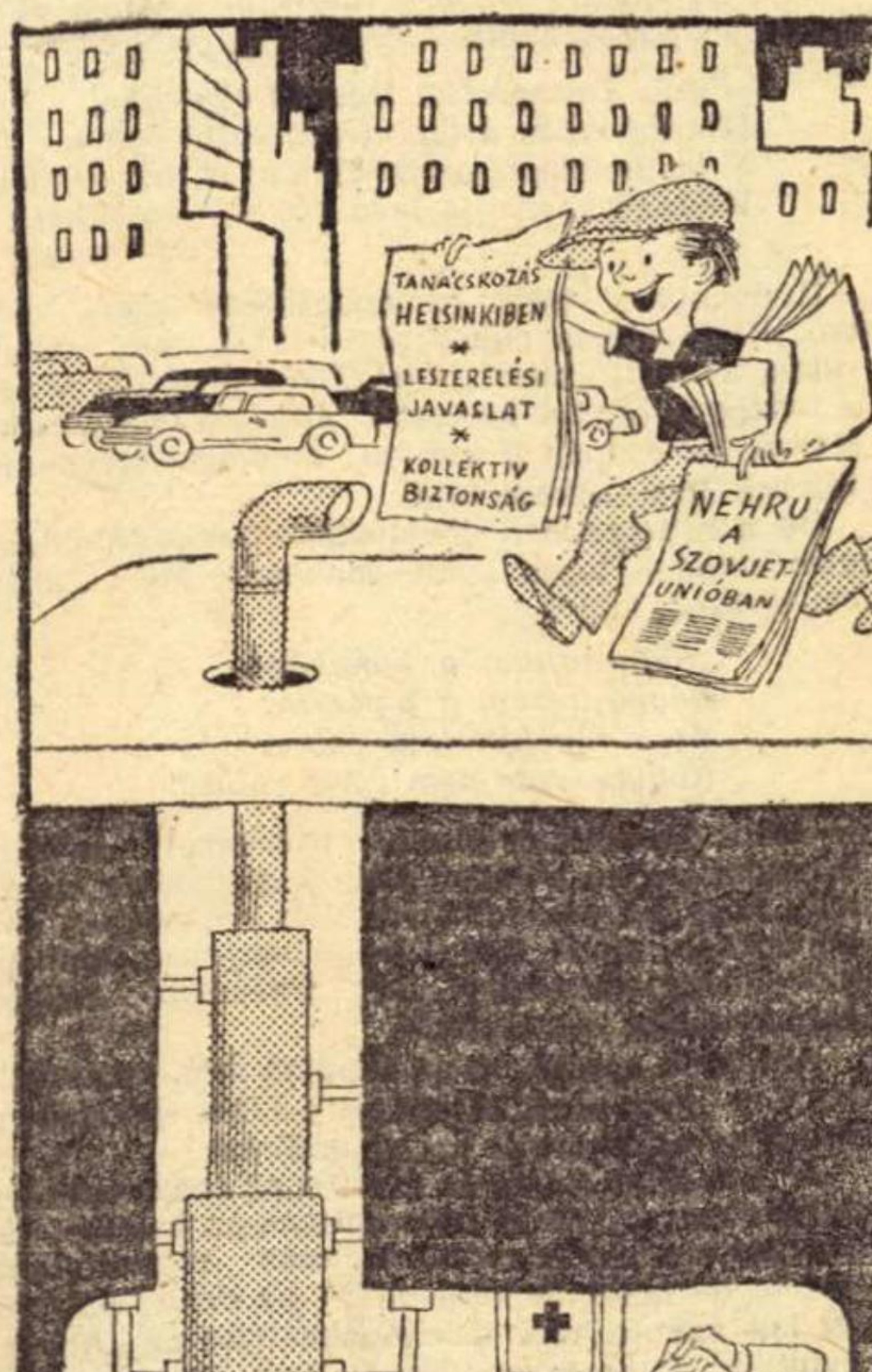
Mr. Dulles „fehér galambja“

A keselyű: Csak jó fehérre, hogy ne ismerjenek fel...

(Gáspár Antal rajza.)

Riasztási gyakorlat Amerikában

Akik a békétől riadnak meg.

Női dolgok XXVIII.

— Jaj, pont ez kell nekem...

(Vasvári Anna rajza)

Ahol a gépállomás kevés szerződést kötött

— Gépberregés?
— Nem, horkolás!

Miért nem nyertem a Totón?

Ne csináljatok úgy, mintha nem is csodálkoznátok, hogy ezen a héten sem nyertem, mert én tudom, hogy csodálkoztok, tekintve, hogy szombaton azt mondtam nektek, hogy biztos 11-esem lesz. Ti persze mind azt hittétek, hogy én ezt komolyan mondtam, láttam a pofátokon, milyen kék és zöld volt az irigységtől, hogy nekem 11-esem lesz és be fogom zsebelni a nyolcezer forintot, minusz húsz százalék nyereményadó. De befelé én már akkor röhögtem rajtatok és bár egy arcizmom se rándult, most már megmondhatom hogy egész héten görcsökbe csavarodott a hasam a belső röhögéstől, mert én már akkor tudtam, hogy egy fillért se fogok nyerni és hiába zöldültetek az irigységtől, hogy nem mondtam el a szisztémámat, mert én már tudtam, hogy úgyse lesz több három találotomnál, tekintve, hogy én nem is akartam többet egy ilyen potya héten amikor mindenki tudhatta, hogy a Csepelának még az első félidőben kinyomják a balszemét, hogy ne tudjon balszélsőt játszani és kapufát rúgjon, mikor a léc alá helyezi a labdát. A meteorológia is megmondta, hogy észak-északnyugati szél lesz és akiben csak annyi előrelátás van, mint egy sündisznóban, az világosan láthatta, hogy a szél úgyis belefúj Sámli kettő tizenegyesébe és kapu mellé viszi a labdát, valamint az is szinte nevetségesen nyílt titok volt már hogy a torinói Santa Lucia Nápolyban két öngóllal megcsinálja a döntetlent, hogy a magyar totóban kijöjjön a nyolc iksz, ami már régen esedékes volt, tekintve, hogy ilyen még sehol a világon nem volt, pedig ennek is muszáj lenni egyszer a statisztika miatt, ezt a bolond is tudta.

Mondom ilyen potya héten én nem is erőltettem a dolgot, inkább kipróbáltam a szisztémámnak a legújabb változatát és direkt nyolc találatra játszottam és ti most nagyon csalódtok, ha azt hiszitek, hogy a szisztéma nem vált be, mert csak három találatom lett. Hát én ezt is előre tudtam, mert minden ki volt számítva és hiába röhögtök, mert most már megvan a variációs kulcs, amely biztos hét találatot ad a tizenkét eredményből. Persze ti most megint mosolyogtok, látom az arcotokon, hogy mit érek én a hét találattal amikor arra még a vigasz sem fizet. Hát majd akkor mosolyogjatok, ha jövő vasárnap meglesz a biztos tizenkettesem és megyek a bankba a pénzért. Mert az igazán nagy ötletet, a zseniális fordulatot, az utólérhetetlen találmányt, amit én szerdán éjjel kigondoltam és közöltem a feleségemmel ti képtelenek lennétek felfogni a szimpla, háromesélyesre beállított eszetekkel. Az nektek még a legszebb álmotokban sem jutna eszetekbe, hogy az én variációs kulcsommal nem tizenkét, hanem tizenhét mérkőzésre kell játszani, ami nincs is rajta a szelvényen, de az abszolute nem is érdekes, mert a variáció úgyis csak a tizenkettőt adja ki, ami a szelvényen telitalálat. De hogy véletlenül se legyen igazatok és minden meglepetés ki legyen küszöbölve elhatároztam, hogy kollektive fogok játszani. És hadd egyen meg titeket a méreg, azt is közlöm, hogy már sikerült bekapcsolódnom egy államilag támogatott, elsőrangú szisztematikusokból álló totózó társaságba, ahová csak különleges sportorvosi vizsgálat után veszik fel az embert, de engem tegnap szó nélkül elfogadtak, mert direkt oda volt a bizottság a zseniális szisztémámtól és hivatalosan felkértek hogy a variációs kulcsot államtitokként kezeljem, annak ellenére, hogy az ötödik és százhuszonegyedik hasábban az iksz és a kettes duplázódásokat át akarom még javitani, de ezt már az új lakosztályban fogom elvégezni, amit számomra kiutaltak és már itt is van értem az autó, hogy elvigyen az ország legjobb szisztematikusai közé, a Lipótmezőre, ahol lakni fogok és akkor csinálok nektek tizenkettest, amikor csak parancsoljátok.

Bencsik Imre

JAVITHATATLAN SZERVILIS

— Miért köszönsz akkorát?
— Na hallod, egy Főszefu ...

Paul Schwartz:

KORHADT HORDÓBÓL SZÍVÁROG A BOR

Legénykoromban özvegy Berendnénél, egy tudákos öregasszonynál laktam albérletben. Ez a néni, a lakásadónőktől megszokott kellemetlenkedéseken kívül még azzal is gyötört, hogy állandóan közmondásokat vágott a fejemhez. Ha például, egy kis kiruccanás után a szokottnál későbben és vidámabb hangulatban tértem haza, másnap reggel vésztjósló arccal közölte velem: — Jegyezze meg magának, fiatalember, *addig jár a korsó a kútra, míg el nem törik.* Ha meghívtam barátaimat egy pohár itókára és egy kicsit nótáztunk is, nem mulasztotta el tudtomra adni, hogy: *Máma dinom-dánom — holnap szánom-bánom.*

Lassanként már a könyökömön jöttek ki a közmondások, ezért elhatároztam, hogy minden közmondásra én is közmondással válaszolok. Ugy képzeltem, hogy ezzel véget vetek a felém zúduló aranyköpés-zuhatagnak. Megvásároltam tehát a „Közmondások és példabeszédek" című terjedelmes szakmunkát és kitartó szorgalommal tanulmányoztam a népi szólásmondásokat. Ettől az időtől kezdve a helyzet lényegesen megváltozott. Ha például Berendné elsején, már korán reggel a lakbért kérte és mentegetőzve hozzátette, *Addig üsd a vasat, amig meleg,* — nem is egy, hanem egyszerre három aranyköpéssel válaszoltam: — Minek ez a *sok hűhó semmiért,* hiszen, *aki sokat markol, keveset fog, de egyébként is: Ahol nincs, ott ne keress!*

Rövidesen odáig fajult a helyzet, hogy beszélgetésünk tisztán csak közmondások idézéséből állt.

Egy szép napon azután kitűnő ötletem támadt. Házilag gyártott közmondásokat kezdtem használni, ami által hamarosan döntő fölénybe jutottam. Most már gyakran támadásba mentem át. Amikor például fülembe jutott, hogy Berendné pletykákat terjeszt rólam a házban, epésen megjegyeztem — *A pletyka szekerét vak ló húzza!* Berendné nem hagyta magát és így válaszolt: — *Nem zörög a haraszt, ha a szél nem fújja.* — *Korhadt hordóból szivárog a bor* — rögtönöztem erre talpraesetten.

— Mit akar ezzel mondani? — kérdezte ellenfelem zavartan. — Semmi különöset, ez egy mekkavidéki arab közmondás, — mondtam fölényesen, mert éreztem, hogy a szócsata a javamra dőlt el.

A sikeren felbuzdulva nyakra-főre idézgettem sajátgyártmányú aranymondásaimat,

Ilyeneket mondtam például: — Az ausztráliai bennszülöttek szerint *A vén kenguru még nem bölcs kenguru ...* A salamonszigeti bennszülöttek ilyenkor ezt szokták mondani: *Ha fejedre esik egy kókuszdió és kongó hangot ád, nem mindig a dió üres ... A fogatlan krokodil sem angyal.* (Egyiptomi népi mondás.) ... *Óvakodj a kobrakígyó farkára lépni!* (Hátsóindia.)

Háziasszonyom teljesen védtelen volt ezzel az új fegyverrel szemben és valahányszor telitalálatot értem el egy ilyen házilag előállított aranymondással, sietve visszavonult szakosztályába.

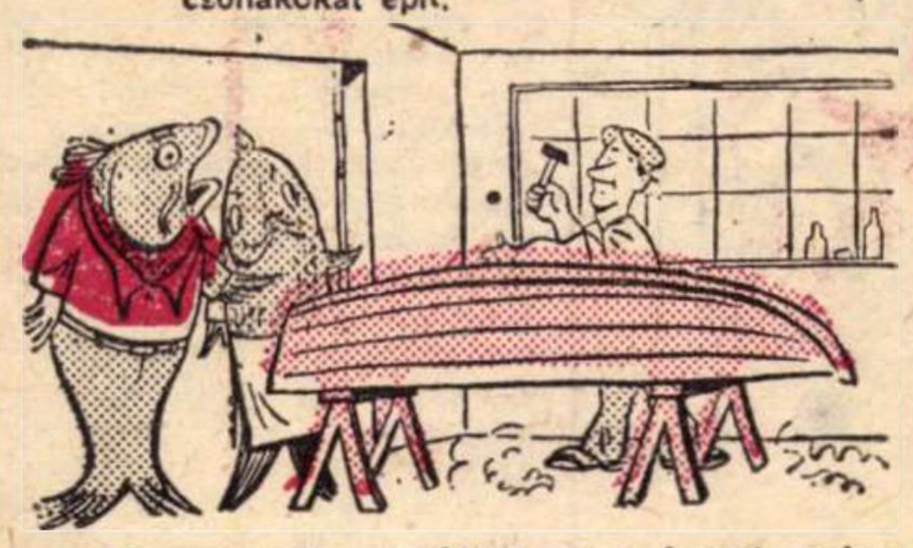
Egy vasárnap véletlenül kezembe került a „Családi Népújság" legutolsó száma és ekkor rádöbbentem, hogy ellenfelem hirtelen visszavonulásainak mi a tulajdonképpeni oka. Az újságban viszontláttam saját közmondásaimat a következő cím alatt: „A világ népeinek közmondás kincse. Berend Edgarné gyűjtéséből."

Azonnal bekopogtam Berendnéhez és a közelgő elsejét szem előtt tartva, egyenesen mellének szegeztem a kérdést: — Közölje, kérem, mennyi tiszteletdíjat kapott közmondásaimért?

Háziasszonyom megvetően nézett rám és a gyűjtemény egyik már-már klasszikusnak számító aranymondását idézve, csupán ennyit mondott: *„A korhadt hordóból ebben az esetben nem szivárog a bor!"* (Fordította: Gerényi Tibor.)

HETYKE HALAK

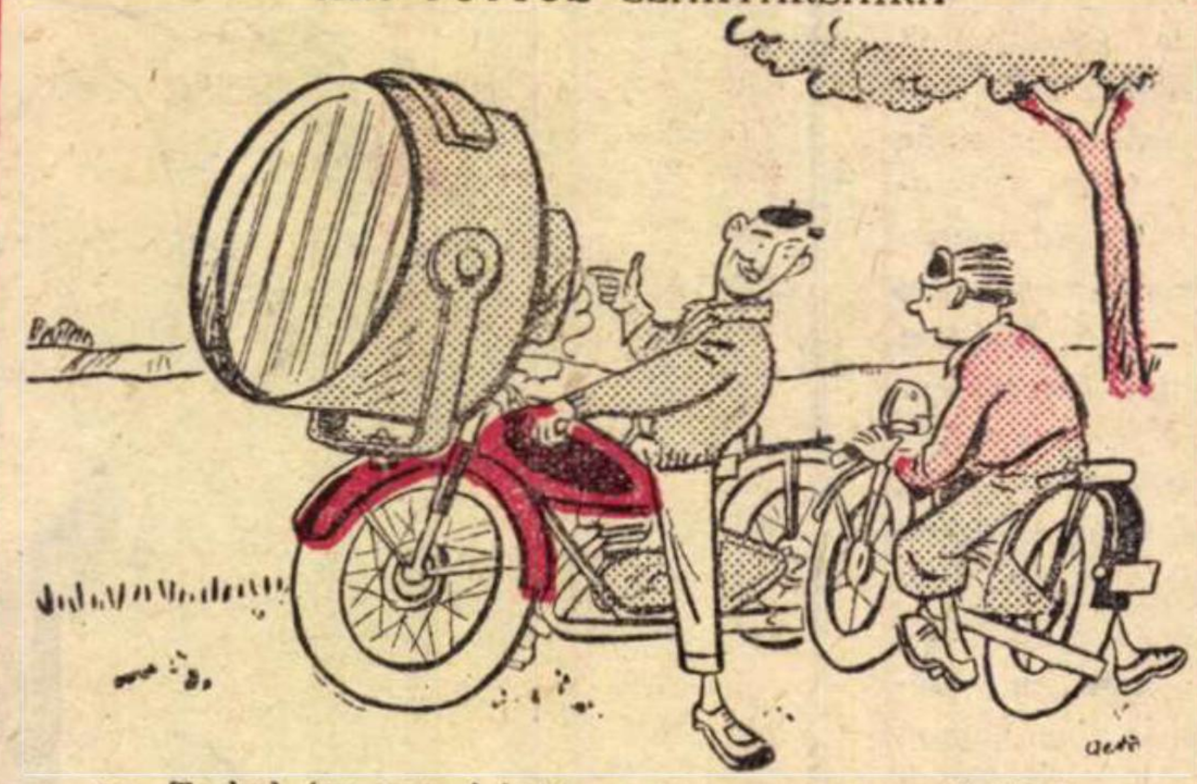
A csillaghegyi Csónaképitő KSZ horgászcsónakokat épít.

— Szeretnénk mi látni azt a horgászcsónakot, amelyikből bennünket kifognak!

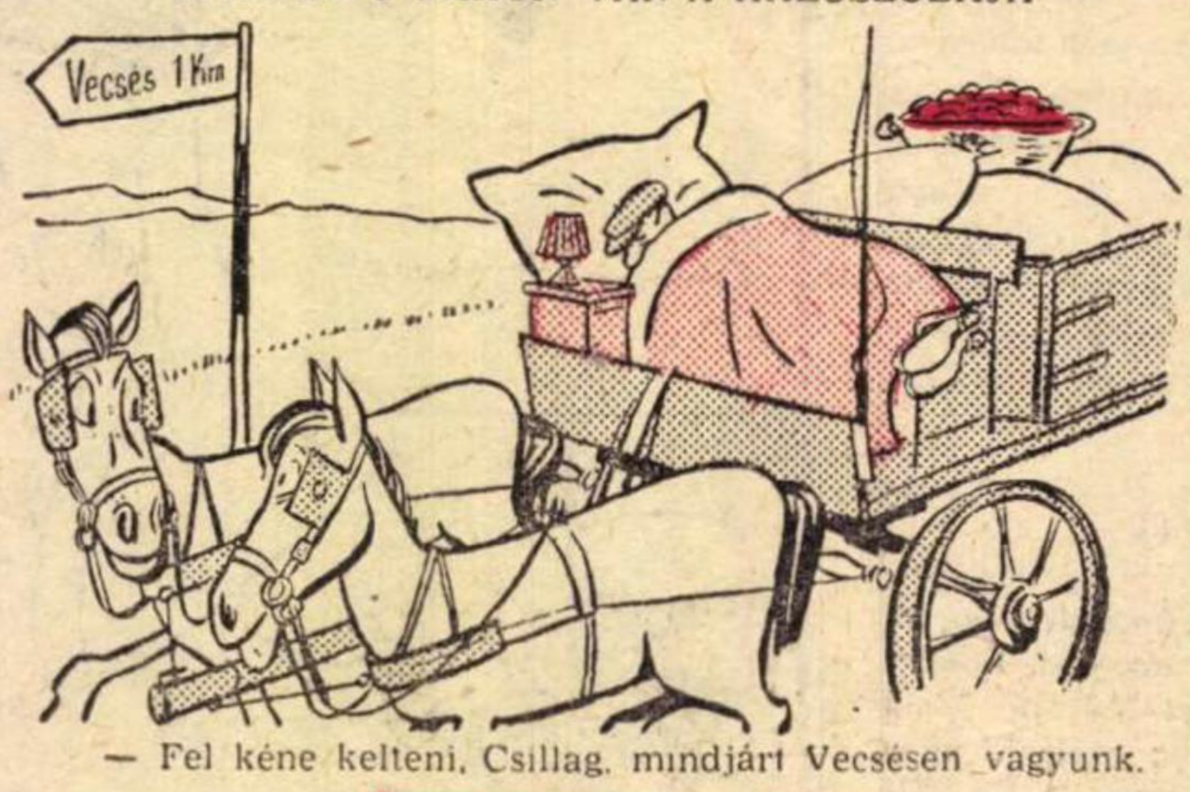
Az országút rémei

AKI FÜTYÜL SZAKTÁRSAIRA

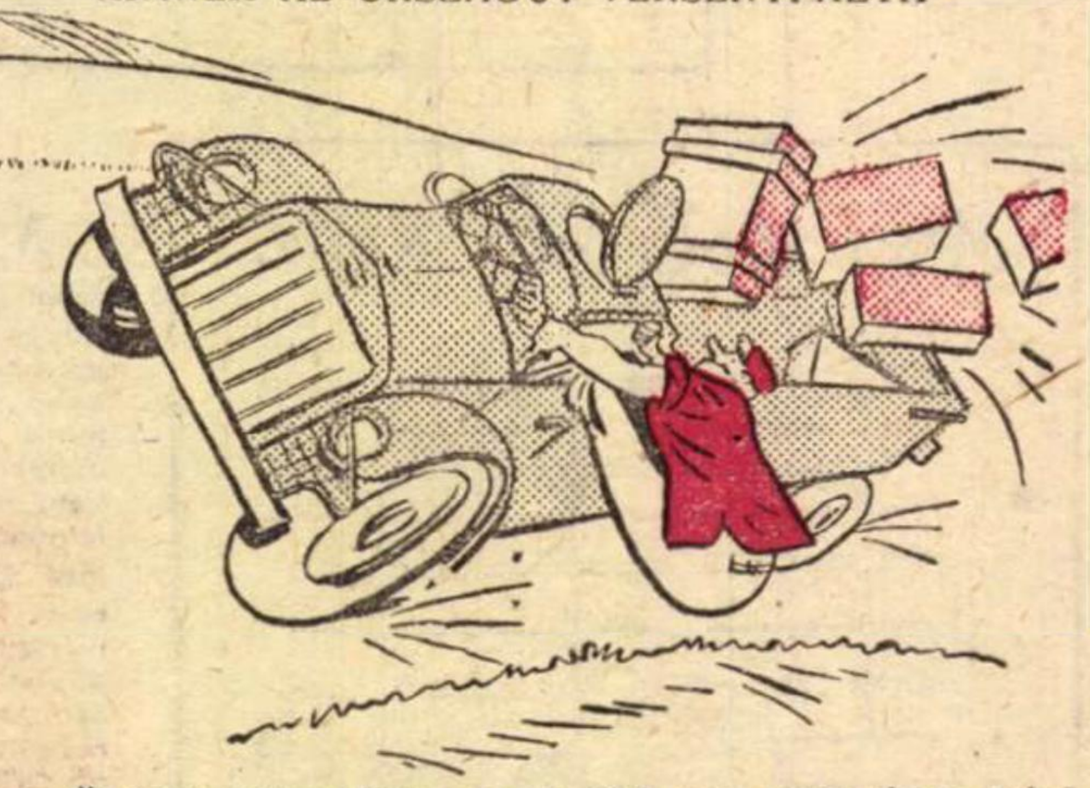
— Tudod, így nem bántja a szememet a szembejövő ...

AKINEK a BAKON VAN A HÁLÓSZOBÁJA

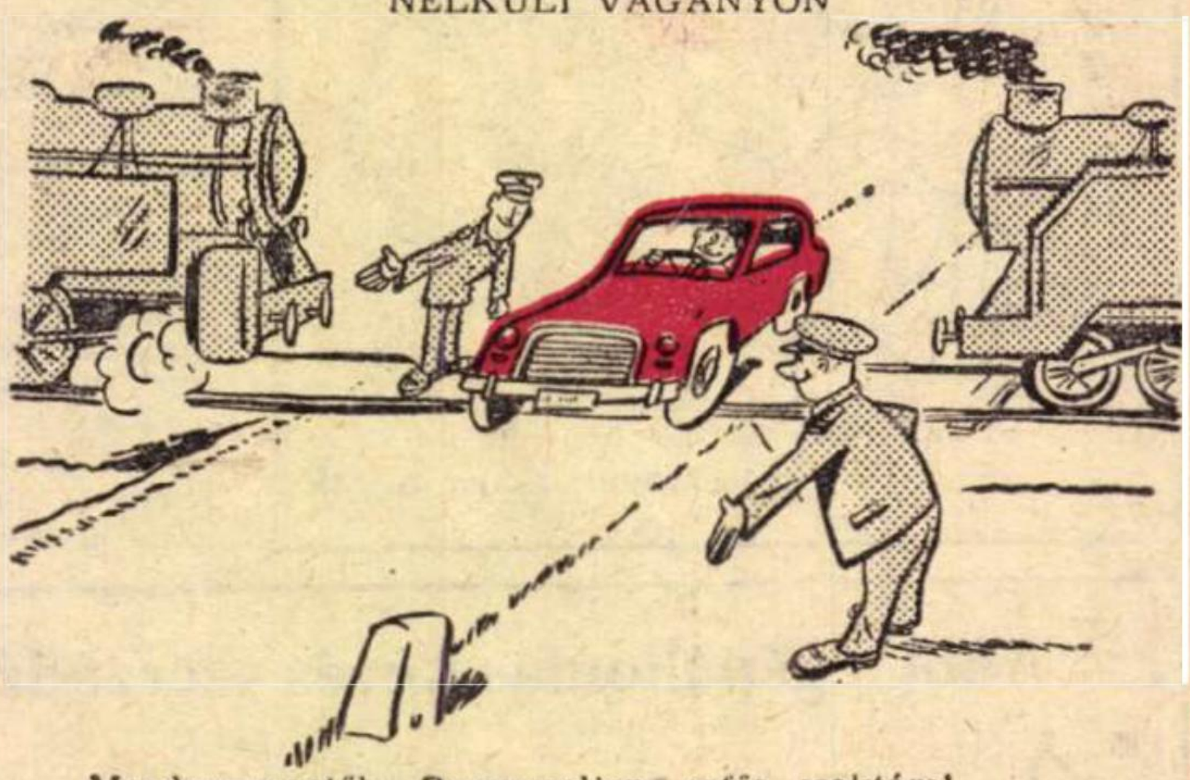
— Fel kéne kelteni, Csillag, mindjárt Vecsésen vagyunk.

AKINEK AZ ORSZÁGUT VERSENYPÁLYA

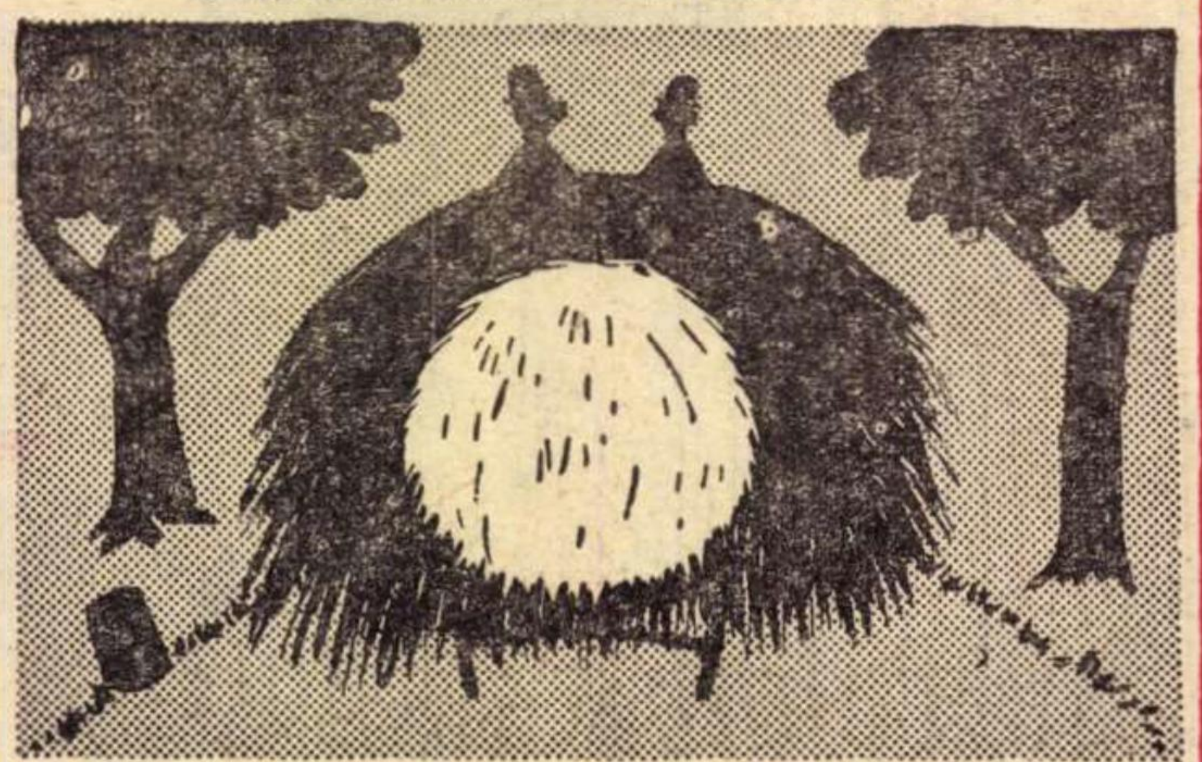
— Öregem, garantálom, az (f) Gál sem veszi ilyen szépen ezt a kanyart ...

VAN, AKI IGY SZERETNE ÁTMENNI A SOROMPÓ NÉLKÜLI VÁGÁNYON

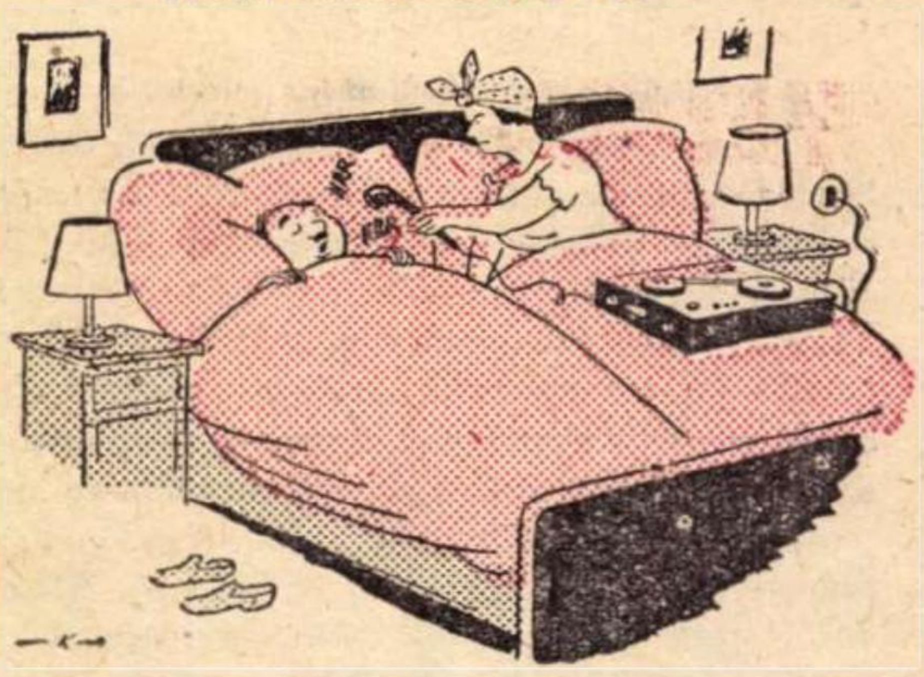
Mozdonyvezetők, Parancsoljon, sofőr szaktárs!

OLCSÓBB, MINT A PETRÓLEUMLÁMPA

— Látod, öregem, ez az én módszerem. Nem kell lámpa, hátulról megvilágít az autó.
— És ha megelőz?
— Dehogy előz, jól meg van rakva ez a szekér!

HÁZI MAGNETOFON

— Igy majd nem tudja reggel letagadni, hogy horkolt ...

KÖRÚTI ANTOLÓGIA

Ha az ember — nyári napnak alkonyulatánál elmereng a kanyargó Körútnál, ott, ahol a Rákoczi út fut beléje, és ha az ember ráveti a nyugvó naptól hunyorgó szemét az éjjel-nappal Közért kirakataira, egy valóságos kis antológiát lát ott. Petőfi Sándor és Arany János válogatott versei díszítik a libamáj-konzervvel, kisüstivel megrakott kirakatokat.

Természetesen Arany, Petőfi és Közért válogatott művei között az összefüggés nem egyszerű, mivel a kirakat belső üvegjére pingált versidézetek és az előtte elterülő áruk látszólag semmi kapcsolatban nincsenek egymással. De csak látszólag. Mert rövid tűnődés után kibontakozik a szellemi és testi táplálék ragyogó összefüggése.

Találomra felütjük ezt a különös antológiát és a kirakati Közért-könyv üveglapján máris olvashatjuk:

„Falu végén kurta kocsma,
oda rúg ki a Szamosra.
Meg is látná magát benne,
ha az éj nem közeledne."

(Petőfi.)

De az éjszaka közeledik, így az olvasó az árura függeszti a szemét. Mindjárt megtudja, hogy a „Falu végén kurta kocsma" — májkonzervet ajánl. Vagyis: már a legkisebb faluvégi kurta italboltban is van májkonzerv, még akkor is, ha az kirúg a Szamosra. De meg is látná magát benne — hogyha májkonzervet venne.

Milyen egyszerű.

Ám, ha tovább lapozol, máris olvashatod egy cukorkával megrakott kirakatlapon, hogy:

„Füzes Tiszaparttól Biharig egy róna,
Mintha sebes árvíz meggyalulta volna,
S ha Belényes ormán felkel a nap reggel,
Végignézhet rajta még álmos szemekkel."

(Arany.)

Nyilvánvaló, hogy itt cukorkaszemekről van szó. Hogy álmos cukorkaszemekkel van megrakva a dús kirakat, füzes Tiszaparttól Biharig, a Belényes ormán keresztül, ezen ne csodálkozz, olvasó. Ez csupán a kirakati antológia szerkesztőjének lírai lelkére utal.

De a rejtélyekben bővelkedő kirakat-antológia nem minden lapja ilyen bonyolult. Mert ahol ezt olvasod, hogy:

„Befordultam a konyhára,
Rágyujtottam a pipámra.
Azaz rágyujtottam volna,
Hogyha már nem égett volna."

— ott a kirakatban csupa trafikárut találsz. Mindössze azon akadhat fenn a gyanútlan szemlélő, hogy ha pipadohányra van szüksége a dohányosnak, miért fordul be a konyhára, amikor pipadohány-szükségletét egy trafikban sokkal egyszerűbben beszerezheti.

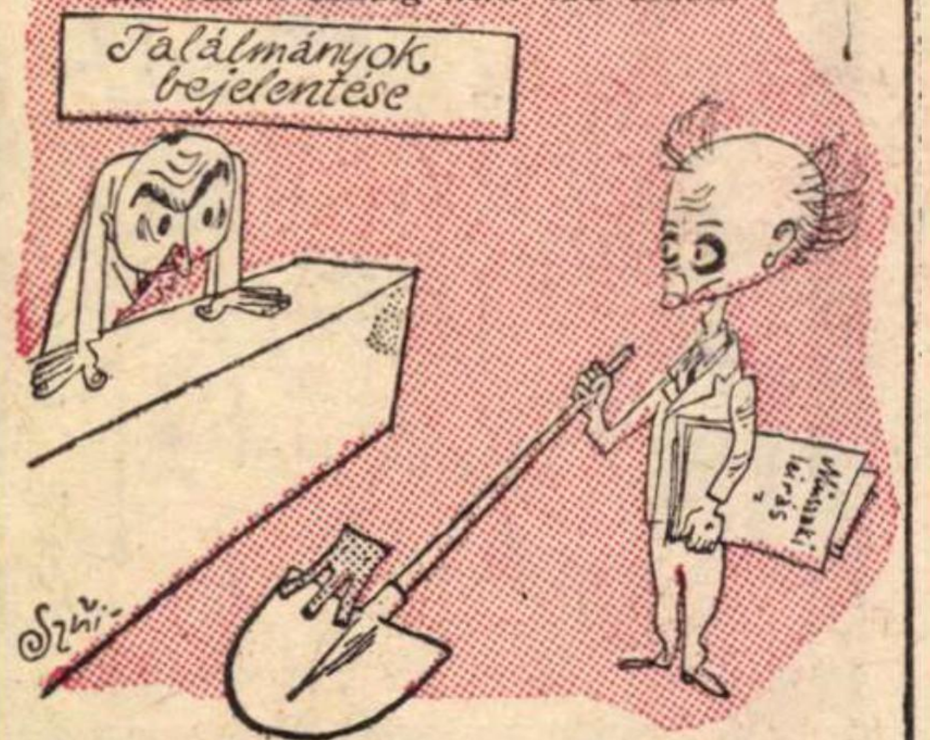
Ám ilyen apróságon ne akadjon fenn az olvasó, amikor úgyis tűnődhet eleget a többi idézeteken. Mind nevel, oktat és űzi az unalmat.

Az enyémet elűzte és átvette az éhség csendes birodalmát ... Majd befordultam az üzletbe, rágyujtottam egy cigarettára, azaz rágyujtottam volna, de helyette vásároltam tíz deka parízert és két zsömle közé téve elszavaltam az „Anyám tyúkját". Közben csöndesen ettem. Felejthetetlen volt. Tessék megpróbálni.

Pásztor János

IDE VEZET,

ha valaki sokáig nem tud aludni

— Kérem szépen, ez a találmányom, a hangfogós lapát ... Éjjel is lehet vele lapátolni ...

Gis-Palásti:

KESZTHELYI híradó

KI AZ ELNÖK?

Keszthely határában, a régi Festetich-birtokon, a Georgikon major területén 748 katasztrális holdon gazdálkodik a „Szabadság” Termelőszövetkezet. Ezt a tsz-t látogatta meg másfél évvel ezelőtt a keszthelyi tanács VB-titkára. A látogatás után így búcsúzott az elnöktől:

— Mához egy hétre fontos értekezlet lesz a mezőgazdasági osztályon. Okvetlen elvárjuk! A „Szabadság” elnöke nélkül el sem kezdhetjük.

Egy héttel később megtelt résztvevőkkel a tanácsterem.

— Kezdhetnénk — javasolta az egyik tanácstag.

— Nem lehet — mondta a VB-titkár. — meg kell várni a Szabadság elnökét.

— Dehogy kell várni, — szólalt meg egy sovány, magas, bajuszos férfi, közvetlenül a VB-titkár mellett. — Itt vagyok!

— Ejnye de rossz emlékezőtehetségem van — tűnődött a titkár. — Én egy alacsony kövér emberre emlékszem.

Három hónappal később növényápolási ankétra hívták a termelőszövetkezeti vezetőket.

— Miért nem kezdjük? — kérdezték türelmetlenül többen is.

— Megvárjuk a Szabadság elnökét — mondta a VB-elnök.

— De hiszen én voltam itt az első! — szólalt meg egy pirospozsgás ember, aki nem volt se sovány, se kövér, se alacsony, se magas, egyszóval nem hasonlított az eddigi téesz-elnökökhöz.

— Egy hét óta én vagyok az elnök — közölte.

Félév múlva a begyűjtési értekezleten már óvatos volt a keszthelyi tanács vezetősége. Dudás László elnök megkérdezte az egybegyűlteket:

— Ki most a Szabadság elnöke?

— Én — állt fel Török József. Tegnap választottak meg.

Ez márciusban történt. Azóta nem kell új elnökkel megismerkedni az üléseken. Amikor a VB-elnök körülnéz, hogy megkeresse a Szabadság elnökét, Török mosolyogva jegyzi meg:

— Még mindig én vagyok....

És az, hogy a jól dolgozó elnököt szeretik a téeszben, nagyon hasznos dolog, mert azóta mindenből többet termelnek. Csak az elnökök állandó termelése szűnt meg...

CSEND A LELKE MINDENNEK...

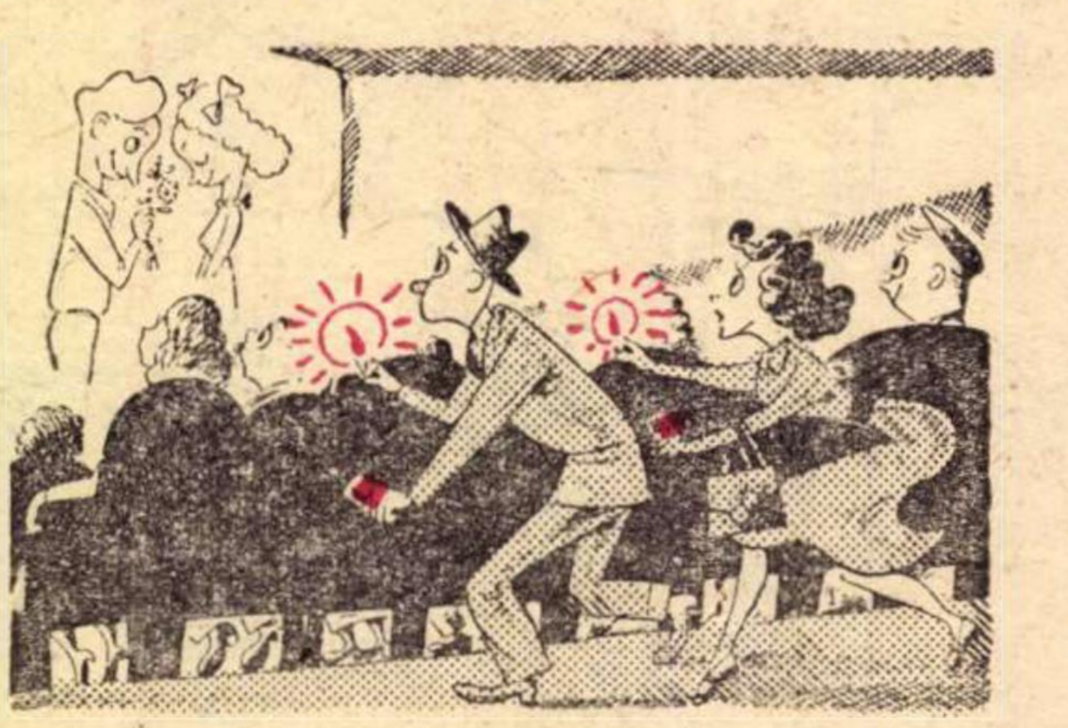
Keszthely üdülőhely. Ezért méltán panaszolják a város lakói, hogy naphosszat a traktorok tucatjai zakatolnak a főutcákon.

— Menjenek egy kicsit lassabban! A nagy dübörgéstől megrepedt a tükör
— Na és? Legfeljebb hét évig nem fog férjhezmenni...

EZ IS MEGOLDÁS

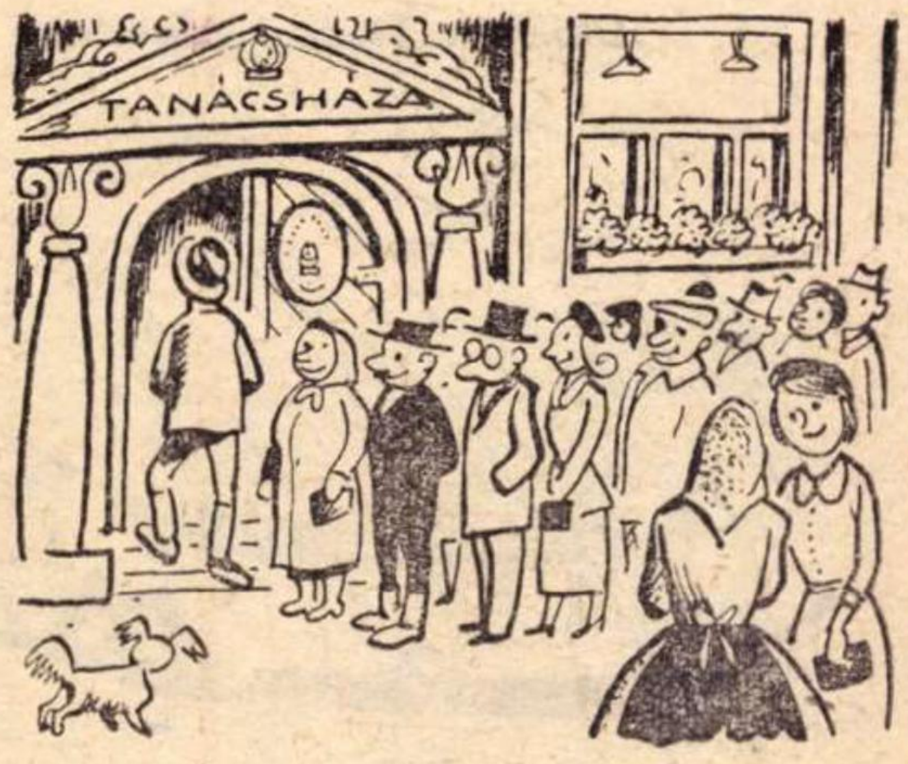
A keszthelyi moziban még vészfényvilágítás sincs. Ha valaki a helyét keresi, gyufát gyujt...

— Állítólag a jövő héten már rendezik a világítás ügyét.
— Hallottam! Gyufa helyett öngyujtóval kell majd a helyet megkeresni.

A TANÁCSHÁZBAN LÁTTUK

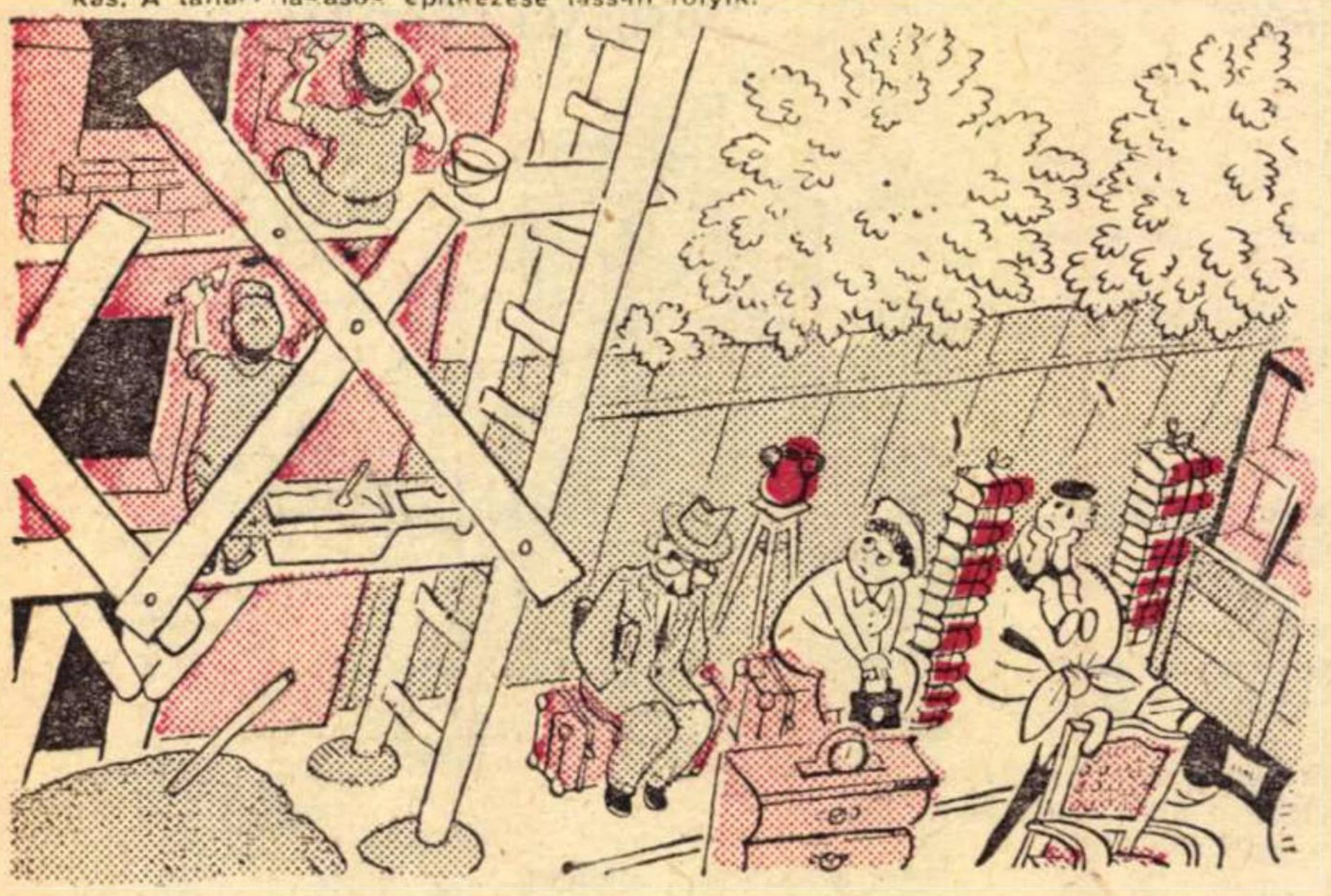
A keszthelyiek az első helyen állnak az adófizetés terén a megyében.

— Miért állnak sorba? Citromért?
— Dehogy! Adót akarnak fizetni...

TÜRELEM LAKÁST TEREM

Keszthely a mezőgazdasági iskolák, technikumok városa. Sok a tanár, kevés a lakás. A tanári lakások építkezése lassan folyik.

Feleség: Nem tévedsz? Biztos vagy benne, hogy június 15-re jelezték a beköltözést?

DUPLA ÖRÖM

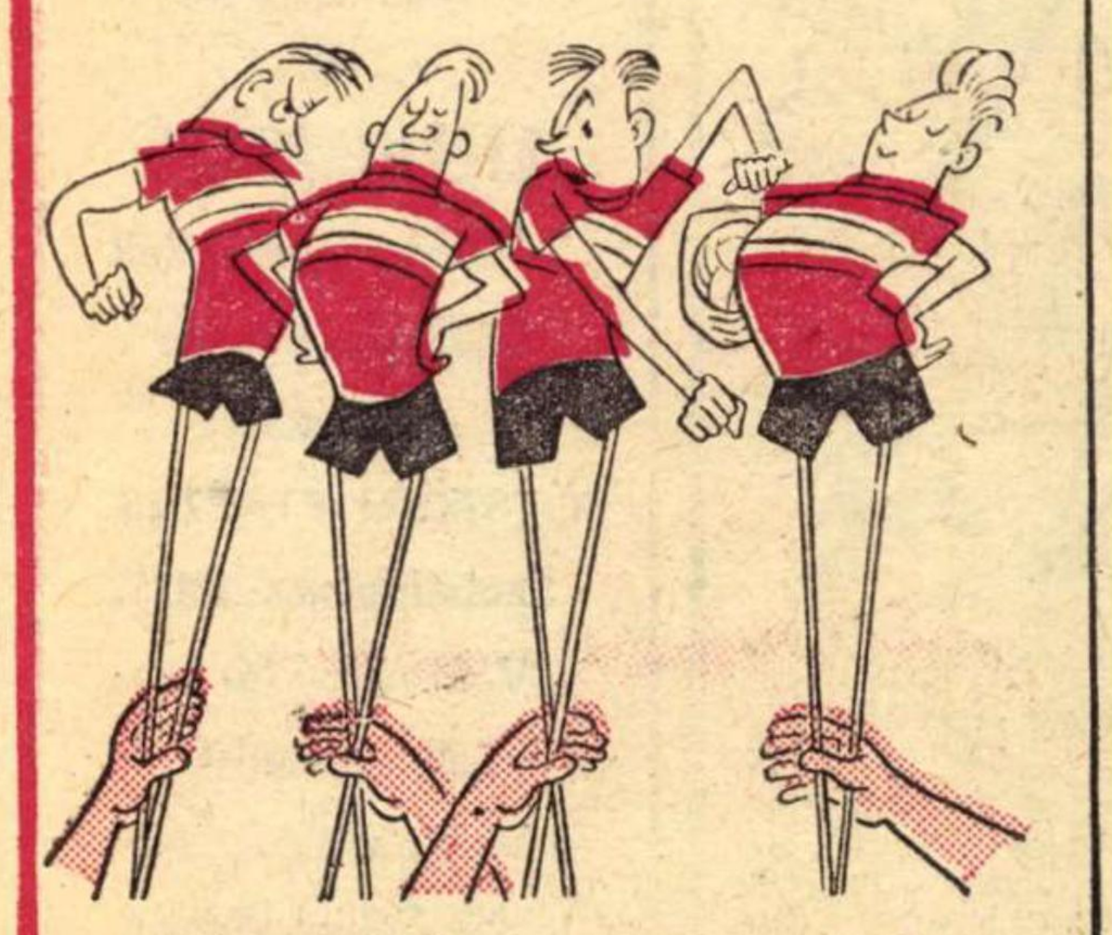
A keszthelyi általános leányiskola harmadszor nyerte el jó tanulmányi eredményével a megyei verseny vándorzászlaját.

— Mit szól hozzá, szomszédasszony, a fiamat szakaszvezetőnek léptették elő, a lányom pedig zászlós lett.

ÉSSZERŰSÍTÉSI ÖTLET

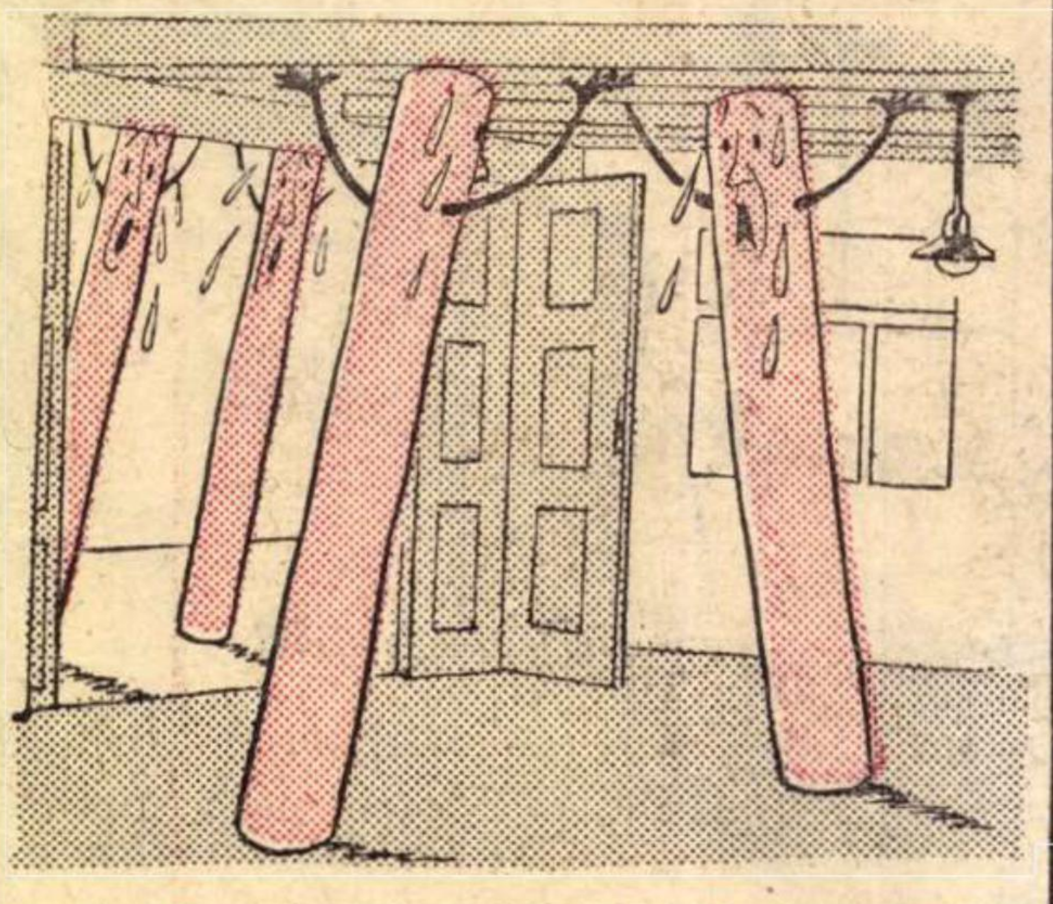
A keszthelyi bábosok első díjat nyertek. A futballcsapat viszont rosszul szerepel.

Igy talán a futballisták is sikert érnének el...

PANASZ A „TETŐFOKON”

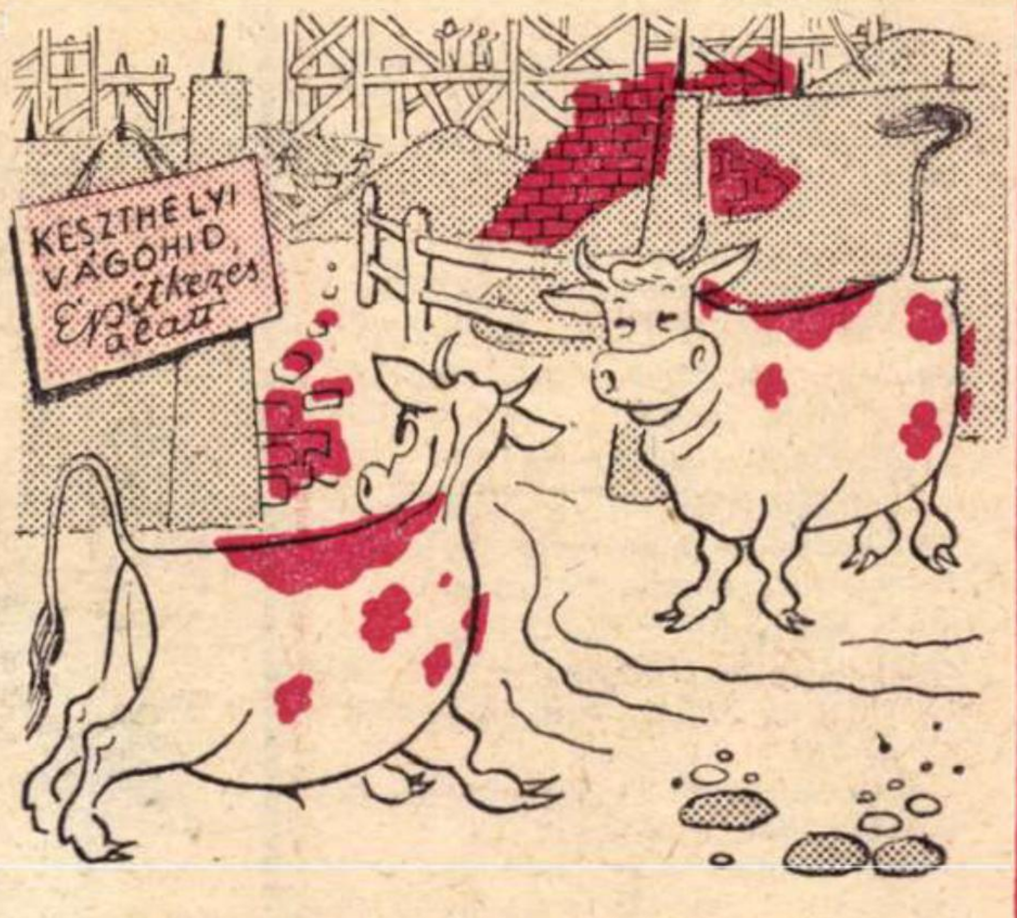
Egyre fejlődik a kulturélet Keszthelyen. Csak a kulturházzal van baj. Gerendák támasztják alá a rossz tetőt

— Elég pénzt ad a tanács! Miért kell nekünk is „támogatni” a kultúrát?

MONDJA MARHA, MIÉRT OLY VÍG?

1912 óta épül a keszthelyi vágóhid.

— Ne félj, Riska, ha az eddigi iramban csinálják, ebben a században úgy sem lesz kész...

Tóth Tibor: Egy kis kínai meteorológia

Vuhánban meleg is van, szúnyog is van

Egyik szúnyog a másikhoz: Alig várom már, hogy leállítsa a ventillátort ::: Tegnap óta nem ettem!!

Délkína: Trópusi záporban

— Ejnye, de praktikus! Ugye azért van ez a tető, hogy meg ne ázzunk? ü
— Dehogyis azért! Hogy el ne süllyedjünk!

Peking: A sivatagi por ellen maszkkal védekeznek

— Maga az, Hung szomszéd? Felismertem a szűrőjéről . . :

Kantonban magasan jár a nap az égen

— Szent ég! Hol az árnyékom?!

Jegyzetek a Lukács-uszodából

Tappolunk

Süt a nap. A medencében tort ül a mámor. Az örömtől nem tudunk mit csinálni. Valaki kitalált egy különös játékot: a tappolást. Lefelé fordított tenyérrel nagyot kell ütni a víz felületére és ez nagyot durran. Apraja-nagyja tappol, Bumm—bumm!

Egy férfi ül a medence szélén és szótlanul, megvető pillantásokkal nézi a tobzódást. Civilben tisztviselő lehet, többszörös családapa. „Hiú földi játékok" — látni rajta, hogy ezt gondolja: — „Te buta tappoló emberiség!"

Amikor belemegy a vízbe, úszkál ide-oda és tüntet azzal, hogy nem tappol, nem ilyen fából van faragva. Tenyerét rá-ráhelyezi a vízre, de nem csapja rá.

Késő délután van. Az uszoda lassan kiürül. A komor férfiú még nem ment el. Belemászik a vízbe, a medence sarkába úszik, gyanakodva körülnéz, hogy nem figyeli-e valaki, aztán nagyot csap a vízre. Tappol.

Vallomás a kabinosokról

Ezt az érzést a kabinosokkal szemben még gyermekkoromból hoztam magammal. A komor tekintetű, mindig lótó-futó kabinosok általában nem veszik emberszámba a gyereket, mivelhogy az otthon kapott cukorravalóból borravaló nekik nem jut. Emlékszem rá' sráckoromból, hogy valahányszor uszodába mentem, a kabinos fitymálva és rendreutasítóan végigmért, majd odalökött egy rozoga fogast. Általában fél órát kellett várnom, míg elraktározta ruhámat, mert még annakelőtte elszívott két cigarettát. Néma tisztelettel néztem ezekre a fehértrikós, kiengesztelhetetlen emberekre, és valahányszor a nagynéném, megkérdezte, mi leszek, ha nagy leszek, gondolkodás nélkül, büszkén így válaszoltam: „Kabinos!"

A sors akaratából más pályára kerültem, de e szakma dolgozói iránti nagyrabecsülésem változatlan. Sunyin, mesterkélt könnyedséggel és bűntudattal köszöntöm őket ma is. Szeretném összehívni egyszer az ország összes kabinosait egy kabinosgyűlésre, elmondani nekik nagy lelki problémáimat, és bocsánatot kérni, bocsánatért esedezni hozzájuk: ne haragudjanak érte, hogy egyszer, hajdan gyerek voltam.

Csanádi Ákos

A humor könyvéből

LENDVAY MÁRTON, nemzeti színjátszásunk hőskorának egyik büszkesége, vidéki színészkorában egyszer feldúltan állított be igazgatójához.

— Nem elég, hogy éhbérért dolgoztattok, de még azt a kevés pénzt sem adjátok ki tisztességesen — harsogta magából kikelve. — Utólag vettem észre, hogy a gázsimmal egy hamis ötpengőst sóztatok rám!

— Ne lármázz — csitította az igazgató. — Gondolhattad volna, hogy nem akarlak megkárosítani. Itt van egy másik ötpengős.

Lendvay alaposan szemügyre vette az ötpengőst s miután meggyőződött róla, hogy az nem hamis, zsebrevágta és az ajtó felé indult.

— Hohó! — állította meg az igazgató. — Hát a hamis ötpengős?

— Ne is emlegesd! — fakadt ki újból Lendvay. — Ha tudnád, mennyi fáradságomba került, amíg sikerült túladnom rajta . . .

MIKSZÁTH KÁLMÁN Rohicson nyaralt. Hazautazása előtt búcsúestélyre jött össze barátaival. Egy ott nyaraló bécsi újságíró is a társaságba került.

— Fogadok — mondotta szomszédjának a jókedélyű bécsi —, ha az önök kitűnő Mikszáthja holnap elutazik, a házra, ahol lakott, tábla kerül!

Mikszáth meghallotta.

— Ugyan ,ugyan — szólt szerénykedve — már mért kerülne? Nem volna annak sok értelme.

— Márpedig tábla az lesz — erősítgette az újságíró —, sőt én még azt is tudom, milyen szöveg kerül rá!

Mikszáthnak szemmelláthatólag hízelgett a dolog:

— Hát, ha már mindent tud öcsémuram, mondaná meg, mi is lesz azon a híres táblán?

— Nagyon szívesen. A táblán ez áll majd' „Itt egy szoba kiadó."

VENDÉGLŐBEN *(Villámtréfa)*

Vendég: Pincér!
Pincér: Parancsoljon . : :
Vendég: Kérek egy étlapot!
Pincér: Tessék. (Odaadja.)

Vendég: (Egy kis ideig tanulmányozza.) Hozzon nekem egy bécsiszeletet!

Pincér: Nem lehet.
Vendég: Miért?
Pincér: Mert az fogyóeszköz.
Vendég: Na és?
Pincér: Elfogyott.
Vendég: Akkor szűz-érméket.

Pincér: Azokat az előbb egy sportoló megette. Különben tessék ideadni azt az étlapot, majd kihuzigálom a hiánycikkeket.

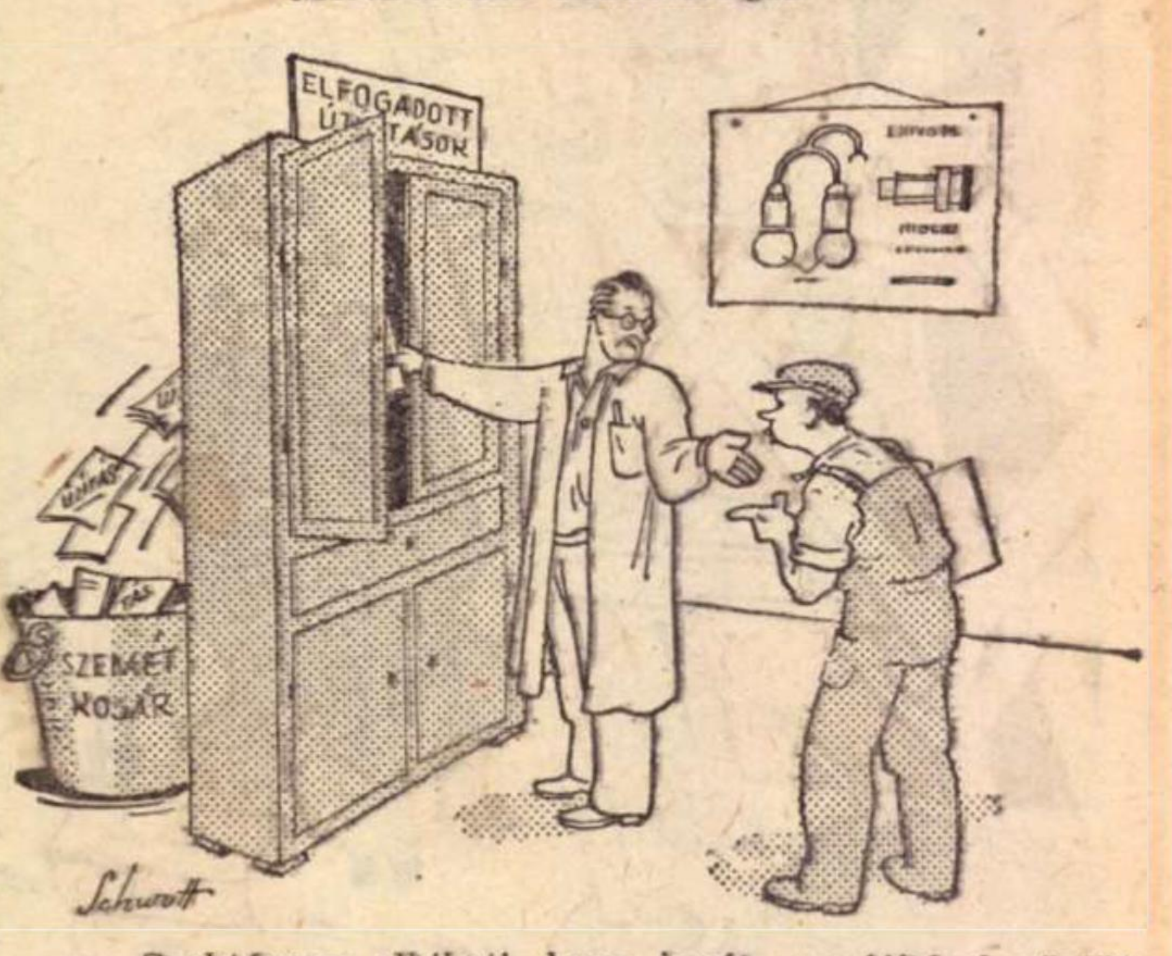
Vendég: Tessék! *(Odaadja.)*
Pincér: *(huzigálja)* Látja, így könnyebb lesz választani.

Vendég: (csodálkozva nézi az étlapot). De hiszen maga mindent kihúzott . . . Tévedtem, itt még van valami. Hozzon egy Kozma Lajos konyhafőnököt, á la carte.

Pincér: Bocsánat, szabad? *(Elveszi az étlapot és kihúzza.)* Az előbb elfelejtettem kihúzni. Kozma konyhafőnököt tegnap áthelyezték és az új még nem jött meg.

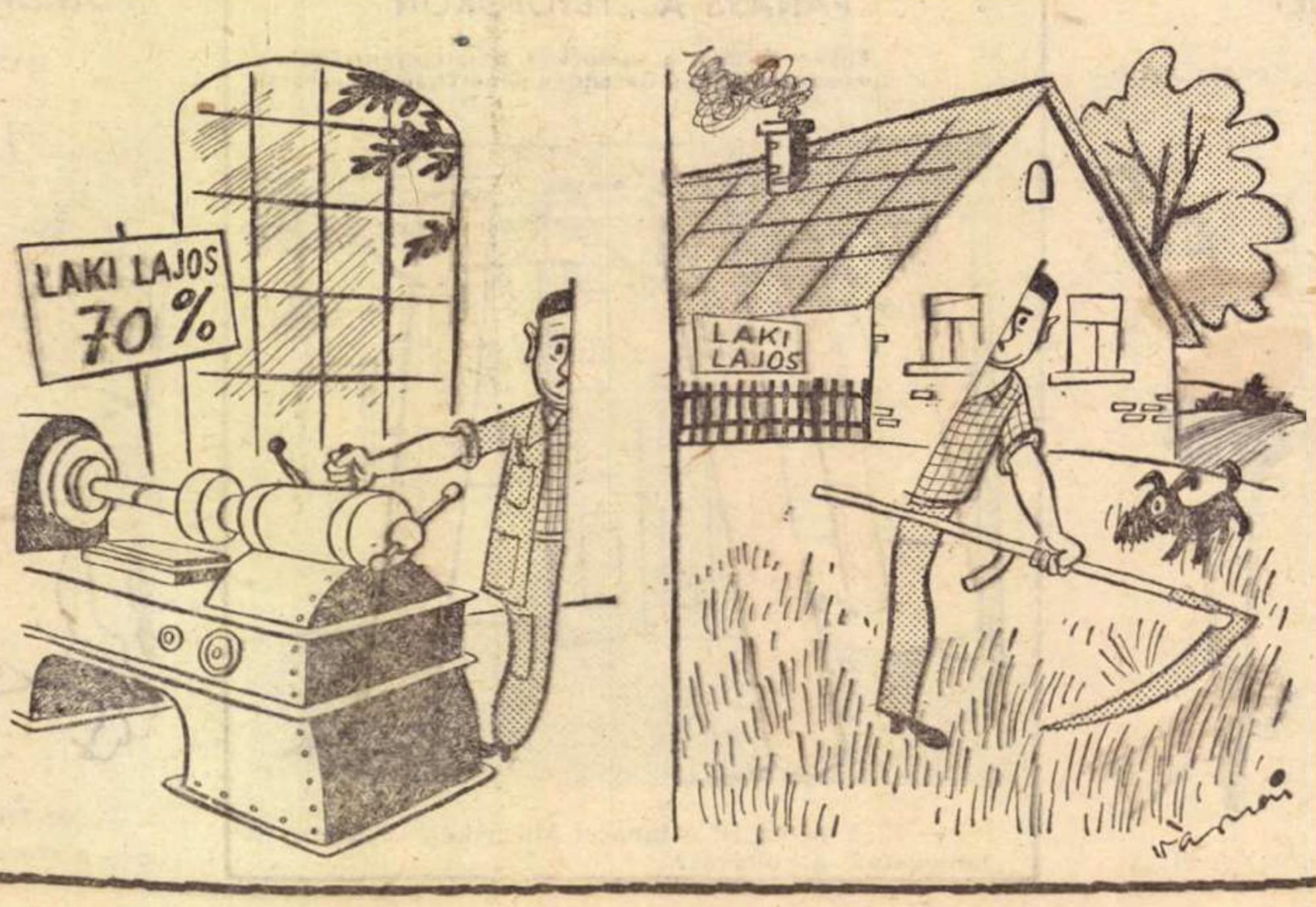
FÜGGÖNY. — ra.

MINDENKI LÁTHATJA

— Szaktársam elhiheti, hogy innét az újítások rögtön továbbkerülnek . . :

Ahol a kétlaki nem tesz ki egy egész Lakit

Kulturfront

MEGBUKOTT A LALI

Szinte lehetetlen leírni azt az általános megdöbbenést, amit a gyászhír okozott a családi körben, sőt távolabb tartott részeiben·is, hogy a Lali megbukott. Mit mondjak egyebet: csak én nem döbbentem meg, mivel nem hittem el azonnal, márpedig megdöbbenni csak kétféleképp lehet. Vagy rögtön, vagy soha. Mellesleg mindig gyanakvással töltött el az a családban elterjedt legenda, mely szerint Lali, második gimnáziumba belebukott unokaöcsém, zseni. Nem akarom kisebbíteni a család törzsét és ágas-bogas részeit, de a legbővítettebb családi körben is, ha éppen róla volt szó, senki sem tudta eltalálni, hogy kire ütött. Legfeljebb titokban gondolt mindenki magára.

De most megtalálták a mintát, hogy kire ütött, hivatkozások történtek könnyelmű és végleg elzüllött közeli és távolabbi rokonokra, sötét árnyak gyanánt kitagadottak, iszákosok, a bűn különböző mesterei vonultak el a bukott diák előtt vaskos példaként. Ebből kifolyólag aztán csúnya sértegetések és piszkolódások estek meg a gyászolók közt, mondtam is a feleségemnek, lám, ilyenek az én rokonaim, egyik hülyébb, mint a másik, a fene beléjük, tönkre teszik szegény gyereket a buta karattyolásukkal.

— De majd én egyenesbe hozom a kölyköt észhez térítem — folytattam — még ma beszélek a fejével!

Arra voltam elkészülve, hogy a gyereket bőgve, szemét dörzsölve találom, sírásról azonban szó sem volt, dörzsölni is csak remekül fejlett lábszárát dörzsölte. Vigyorogva nézett rám, miértis oktatói fölénnyel förmedtem rá:

— Mi bajod, szerencsétlen?

— Nekem semmi, de neked! Láttad volna az előbb magad a tükörben, már három napja ilyen pofával jár hozzám mindenki.

— Csúnyán megbuktál, igaz?

— Ahogy vesszük. Sokak szerint igen, szerintem nem. Tudom, hogy a bizonyítványomat szeretnéd látni, de odaadom, hogy erről leszoktassalak. Tessék! — mondta és már adta is.

Nagyon hasonlított a bizonyítvány egy olyan totoszelvényhez, amelyet csupa egyesre töltöttek ki, a változatosság kedvéért beleizzadva néhány kettest. Hogy a hasonlatnál maradjak, meg is ért annyit, mint az én totoszelvényem szokott érni hétfőn reggelente. Annyit meg.

— Azt nem értem, hogy lehet ekkora ésszel, mint neked van, ekkorát bukni — jegyeztem meg.

— Mese az, hogy nekem sok eszem van — legyintett. — Nem megy az én fejembe semmi. De levontam a konzekvenciákat és más pályát választottam.

— Milyen pályát?

— A futballpályát. Balszélső vagy balösszekötő leszek — esetleg balfedezet... Akik láttak játszani, nagy jövőt jósolnak nekem...

— Aha! — gondoltam — hát innen fúj a szél. A gyereket is elkapta a futball-láz. Na, én majd egy olyan érvet mondok neki, amely egy perc alatt újra helyes irányba terelni gondolkozásmódját.

— Ide figyelj! — kezdtem — azt hiszed, olyan könnyű híres futballistának lenni? Képzeld el, hogy egy válogatott csapatban összesen tizenegy ember kerül be. Gondolod, hogy pont rád várnak ott? Elvégre a te korodban én is futballoztam...

— Te? — vágott közbe metsző gúnnyal. — Rólad mindenki tudja a családban, hogy felelőtlen, lusta ember vagy, hiányzik belőled minden kitartás! De én? Én komolyan készülök az életre. Először is csomagkihordó leszek, vagy postás. Postás, az lenne a legjobb, tudományosan be van bizonyítva, hogy egy postás nyolcvanezer méterkilogramm munkát végez naponta. Ez aztán rendbetartaná a lábam. Később jöhet a katonaság, persze a gyalogsághoz kell jutnom, ez könnyen fog menni, mert akkor a Honvédben fogok játszani, ha ugyan addig nem lesz egy jobb csapat. És közben tréning, tréning!

Elhülve néztem rá, ő pedig így fejezte be szavait:

— Én nem tudom, te hogy futballoztál gyerekkorodban, de tény, hogy elzüllöttél, ma már a labdába se tudsz rúgni. Pedig az élet komoly dolog!

És ott hagyott engem lerúgva a pályán. Azóta tudom, hogy családunk szegényebb lett egy zsenivel és gazdagabb egy közepesnek ígérkező futballistával.

Sándor József

Javaslatunk olyan falusi mozik számára, amelyek rossz kópiát kapnak

— Azért vetítünk egyidőben két filmet, hogy amíg az egyiket ragasztják, nézhessék a másikat...

A Margitszigeten

— Siessünk, már elkezdték...

„JÓ TOLLA VAN" A KRITIKUSNAK

(Nem tipikus, de előfordul.)

— Na, megírom a barátom új könyvéről azt a kis méltatást...

Ez aztán az önkritika

— Őszintén bevallom neked, rájöttem, hogy nincs tehetségem az íráshoz.

— És mért nem hagyod abba?

— Most, öregem, mikor már híres ember lettem?

ALEXANDER NIKOLAJEV:

Vers a versről

A költő felolvasta versét,
Dolgozott rajta eleget,
Akik hallották, elismerték:
— Szép vers! Ujságba teheted.

Elvitte hát egy szerkesztőnek,
Az átfutotta menten, és
Szólt: — Ha szavaim nem sértőek,
E versben... hm... a bors kevés.

A költő újra jött a verssel,
A szerkesztő csak odanéz,
Beleolvas és mondja: — Nem kell
A vers, most benne... sok a méz.

Költőnk a versét ismét hozta,
A válasz :— Zokon ne vegye,
Verse a szivet tűzbe hozza,
De azért... mégsem csemege.

Remekbe foglalt minden rímet
Költőnk, bár csüggedt már szegény.
S most hallja: — Verse túlhevített,
Mégsem... kiforrott költemény.

Összegezve a kritikákat:
Méz, bors, csemege, forralás,
Kö tőnkből jogos panasz áradt:
— Ez szerkesztő? Nem! Ez — szakács!

(Fordította: K. Tóth Lenke)

Akiknek szívesen tapsolunk

Horváth Tivadarnak, a Vidám Színpad műsorában.

(EDMA rajza)

VÁLTOZNAK AZ IDŐK

1935

(Szín: Egyik könnyűműfajú színházunk igazgatósági előszobája. Egy kispadon ketten ülnek, Mányoki és Zsigmondi, a színház népszerű komikusai. Bent az igazgatóság arról tárgyal éppen, hogy melyikőjük kapja a „Tangóhercegnő" című, bemutatásra kerülő látványos operett komikus főszerepét. Nyílik az ajtó, kilép a főrendező és Mányokihoz siet.)

FŐRENDEZŐ: Gratulálok, Mányokikám, úgy döntöttünk, te játszod a Számi gróf szerepét!...

MÁNYOKI: *(A plafonnak ugrik örömében, végre egy szerepet kapott, ahol megmutathatja a képességeit.)*

ZSIGMONDI *(Magában)*: Megfúrtak! Persze, hogy ez a Mányoki kapta. Kijárta magának, olyan szerephez jutott, amelyet nem lehet elrontani, amelyben sikere lesz. Mert nekem csak ellenségeim vannak ennél a színháznál, mert én nem megyek bele, hogy az igazgató simogassa kishúgomat, mert nem veszek ajándékokat az igazgatóné névnapjára, mert a főrendezőnek csak négy méterről köszönök előre, így aztán nem csoda, hogy Mányoki, aki sülve-főve együtt van velük, gazsulál nekik, s ő kapja ezt a remek szerepet. Most mit csináljak? Átszerződök egy másik színházhoz, majd ott eljátszok egy jó szerepet. *(Fennhangon, Mányokihoz)*: Gratulálok, cimborám!...

1955

(Szín: Egyik könnyűműfajú színházunk igazgatósági előszobája. Egy kispadon ketten ülnek, Mányoki és Zsigmondi, a színház népszerű komikusai. Bent az igazgatóság arról tárgyal éppen, hogy melyikőjük kapja a „Tangóhercegnő" című, bemutatásra kerülő klasszikus operett komikus főszerepét. Nyílik az ajtó, kilép a főrendező és Zsigmondihoz siet.)

FŐRENDEZŐ: Gratulálok, Zsigmondikám, úgy döntöttünk, te játszod a Számi gróf szerepét!...

MÁNYOKI: *(Ezalatt a plafonnak ugrik örömében, hogy nem ő, hanem Zsigmondi kapta a szerepet.)*

ZSIGMONDI *(Magában)*: Megfúrtak! Persze, hogy én kaptam ezt a szerepet és nem Mányoki. Kijárta magának, hogy ne szerepeljen ebben a darabban és most indulhat vidékre a brigádjával. Pont most kapom ezt a szerepet, amikor le van már kötve nekem is Baranya megye egész hónapra, hat Állatkertem is lett volna és egy reklámfilmem. Mert nekem csak ellenségeim vannak ennél a színháznál, mert én nem harsogom állandóan az igazgatónak, hogy „Hiába, Sztanyiszlavszkij óta csak egy ember van, aki ért a színházhoz és az is az igazgató elvtárs!...", mert egyszer részegen azt mondtam egy társaság előtt, hogy Bajor Gizi jobb színésznő volt, mint az igazgató felesége fénykorában, így nem csoda, hogy Mányoki, aki sülve-főve együtt van velük, gazsulál nekik, ő mehet vidékre keresni, én pedig kidolgozhatom a tüdőmet a gázsimért. Most mit csináljak? Eljátszom a szerepet. *(Fennhangon a főrendezőhöz)*: Köszönöm! *(A fogai között, Mányokihoz)*: Gratulálok, cimborám!...

Tardos Péter

Le a bürokráciával!

„Szlutya" — a hamisított tejföl, meg a pesti háziasszonyok

Nálunk a járás területén, különösen Sári, Inárcs, Kakucs, Ujhartyán, Gyón, Dabas, Alsónémedi és most már Hernád és Ujlengyel községekből is rengeteg szlutya vándorol fel Budapestre. A szlutyát úgy készítik, hogy a tejet megaltatják, leszedik a tejfelt, forralt édestejjel a már lefölözött aludttejet felhigítják, ritka rongyon áttörik és a kívánt sűrűségnek megfelelő mennyiségű lisztet tesznek hozzá. Ezt az egészségre is ártalmas kotyvalékot, mint „finom falusi tejfelt" árusítják a nagycsarnokban, a Fény utcai piacon, Molotov téren és egyéb vásártelepeken. Van azonban ennek egy másik árusítási módja is, még pedig az, hogy egyes házfelügyelők, vagy egyéb ráérő elemek 11—12 forintos áron egy summában megveszik az egész felvitt zagyvalékot és a ház lakóinak maguk mérik ki. Legtöbbször piszkos rongydarabokkal kötik le ezeket a fazekakat.

Az üzérkedők az 1—1.5 százalékos zsírtartalmú „tejfelt" a vásárlóknak 12—20 forintos árban adják el literenként és emiatt a beadást nem teljesítik. Sőt, a sáriak Dabas felső és Gyón községekben is összevásárolják 4—4.50 forintos árban a tejet még azoktól a dolgozó parasztoktól is, akik nem hajlandók „szlutyázni". Őket is arra biztatják, hogy beadás helyett, nekik adják el magasabb árért.

A rendőrség, a bíróság, az ügyészség, a járási tanács kihágási bírája már évek óta harcot folytat a szlutyázók ellen, kisebb-nagyobb eredménnyel, de teljes eredményt nem tudnak elérni, mert a pesti háziasszonyok véleménye szerint az édes tejfel jobb, mint a kissé kesernyés tejfel, az „édes tejfel" pedig nem más, mint szlutya.

Arra kérlek tehát kedves Ludas, hogy hívd fel a pesti háziasszonyok figyelmét, hogy ne vegyenek édes tejfelt (szlutyát), mert a kötelező 16 százalékos zsírtartalom helyett csupán 1—1.5 százalékos zsírtartalmú, silány hamisítványt vesznek.

Ha a budapesti háziasszonyok nem vennék meg a szlutyát, akkor nem is vinnék a szlutyázók Budapestre ezt a kotyvalékot, hanem a tejet beadnák a tejbegyűjtőbe. Ez nemcsak a pestiek egészségére volna hasznos, hanem egyes falusi üzéreket leszoktatna a könnyű és erkölcstelen kereseti lehetőségekről.

Augusztin Sándor ügyész
Járási Ügyészség, Dabas.

Eötvös Loránd órája

A Múzeum körúton az Eötvös Loránd Tudományegyetem épülete előtt áll évtizedek óta az az óra, amelyet Eötvös Loránd órájának neveznek. Az arra járók közül még sokan visszaemlékeznek a nagynevű professzorra, aki reggelenként, amikor előadására ment, mindig megállt előtte egy pillanatra és ellenőrizte a zsebóráját. De ugyanígy cselekedtek a járókelők is, ha azt akarták, hogy órájuk pontos legyen. Fél évszázad óta ez a nagy ingaóra volt Pest legpontosabb időjelzője.

Most már évek óta nem jár. Belepte a por, a piszok, nem gondozza senki. Miért hanyagolja el az egyetem ezt a becses emléket?

Kovács Péter

Levelek, rajzokban

— Igazgató elvtárs, viszem a kiflit a jakabszállási italboltba.

— Megbolondultál? Hiszen ez a kifli még csak három napos!

Vadstatisztika

Van vadvíz, vadkörte, vadalma, vadrózsa, vadszamár, sőt — bármily különösen hangzik — vadliliom is. Ezekhez a vadságokhoz most egy új fogalom járul: a vadstatisztika. A vadstatisztika, a vadkörtével és a vadalmával ellentétben nem fán terem, nem is rózsabokorban; úgy állítják elő, ráérő és jófantáziájú emberek. Vadstatisztikának hívják az engedélynélküli, szükségtelen, céltalan, értelmetlen, felesleges statisztikákat, amelyek senkinek eszébe nem jutnának, ha valakinek eszébe nem jutnának. A vadstatisztika olyan, mint a vadvíz; mindent eláraszt. És olyan, mint a vadalma; belevásik az ember foga.

Egy községi VB-titkárnál jártunk. A VB-titkár asztalán boríték feküdt, amely a szerencsi járási tanács VB-titkárától érkezett. A községi VB-titkár szemében döbbenet, a borítékban négy lepedőnagyságú papír, elől, hátul, alul, felül, oldalt és mindenütt gondosan teleírva. Természetesen kérdésekkel.

„Van-e a községben horgászegyesület?"

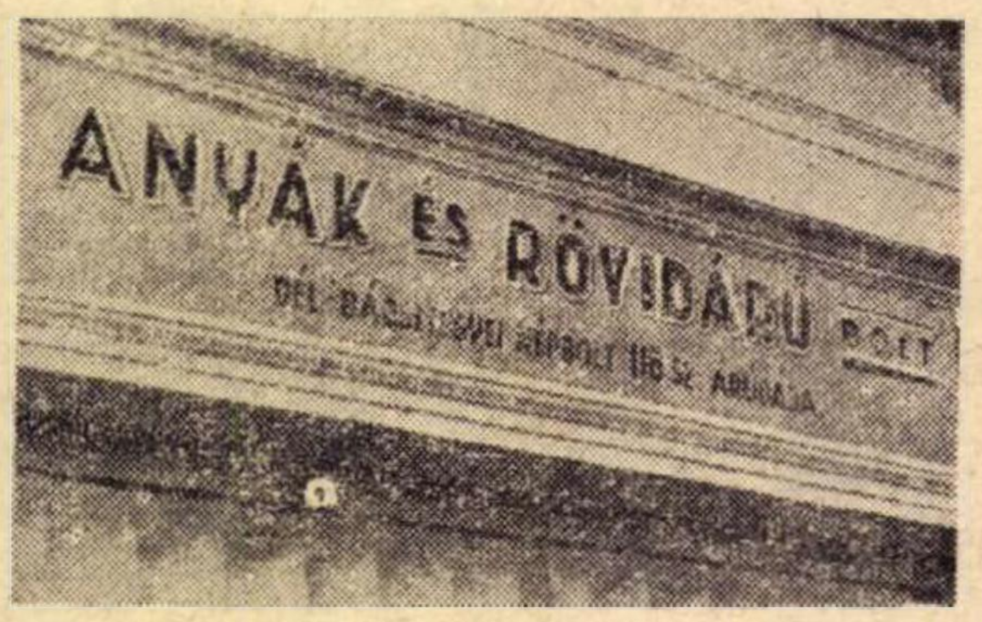
Erre könnyű válaszolni. Vagy van, vagy nincs. Ha van, az ember beírja az igent, ha nincs, az ember beírja a nemet. Gyerekjáték. A következő kérdés azonban már csiklandósabb. „Mennyi volt a lovak száma 1938-ban?" Ha nincsenek meg az iratok, akadhat egy pár jómemóriájú ember, aki 1938-ban megszámolta a lovakat és azóta, közben semmi jelentős dolog nem történvén az életében, a lovak számát fejben is tartotta; ez azonban korántsem bizonyos. „Ebből mennyi volt a kanca?" — hangzik a következő kérdés. Hm. Itt már nemcsak memóriára van szükség, hanem erős megfigyelőképességre is. De nézzük tovább. „1920 előtt a községből hányan távoztak külföldre?" (A kérdés nem tünteti fel, hogy a népvándorlás tömegeit névszerint fel kell-e sorolni, ami az évezredes távlatból nem könnyű feladat. Ez egy kis utánjárást igényel. Az is lehet, hogy a kérdés csak a múlt század végére és a század elejére vonatkozik. Ez azonban csak feltevés). „Hány szarvasmarha volt 1938-ban? (Részletezni: bika, tehén, borjú)". Ez még a fentebb említett jómemóriájú embereket is komoly próbára teszi. Mert teszem fel, megesik, hogy valaki a borjak számát pontosan tudja, de a tehenek száma valahogy elmosódott benne; és megfordítva. Bika kevesebb van, ott nincs különösebb probléma.

...És így követik egymást a kérdések, végeláthatatlan sorban. A kérdések között van könnyebb és van nehezebb. A nehezebb kérdésekre lehetetlen válaszolni. A könnyebbekre is; de azok rövidebbek. A VB-titkár ül az íróasztala előtt, fejét a kezébe temeti és nem a vadstatisztika 17 867 kérdésén töpreng (lehet, hogy a szám statisztikailag nem pontos), hanem a tizenhétezernyolcszázhatvannyolcadikon, amely nem szerepel a kérdőíven és így hangzik:

Mire való efféle „vadstatisztikákkal" csorbítani a fontos és jelentős statisztikai munkát?

(pusztai—gergely)

Ésszerű javaslat

Ez a cégtábla Kalocsán látható. Javasoljuk a Dél-Bácsmegyei Népbolt vezetőségének, hogy az Anyák és Rövidáruk Boltja mellett nyisson még egy üzletet ezzel a cégtáblával: „Apák és Rövid Italok Boltja".

Ludas Matyi elintézte

Kedves Ludas! Örömmel értesítlek, hogy kerékpárom hibás vázát a gyár kijavítva visszaküldte.

TOTH MIHÁLY
Józsa, Rózsa u. 257.

Közbenjárásodra a másfél év óta esedékes egyenruhajárandóságom egy részét már megkaptam. Ígéretet tettek, hogy rövid időn belül a többit is kiadják

Zsigmond Mihály,
a Bp., MÁV Igazg. dolgozója.

A régen várt villanyórát megkaptuk. Harminchat nagyfügedi dolgozó társam nevében köszönöm a gyors és eredményes intézkedést!

BERNÁTH FERENC
Nagyfüged

IGY IS LEHET

Lakásomban a szennyvízlefolyócső több helyen annyira sérült volt, hogy az alattunk lévő Sport- és Játékbolt raktárának mennyezetét beázással fenyegette. A hibát bejelentettem az V. kerületi Ingatlankezelő Vállalat 2-es kirendeltségénél. A bejelentést követő második nap reggelén kiküldték a szerelőt, kora délelőtt megérkezett a kőműves és négy óra leforgása alatt a hibát kijavították.

Tudom, rengeteg munkája van az V. kerületi Ingatlankezelő Vállalatnak, mégis, hogy panaszomat ilyen rövid idő alatt orvosolta, feltétlenül dícséretet érdemel.

BOROS FERENC
a MÁV sztahanovista dolgozója, Bp., V., Szent István krt. 19.

Levelek, rajzokban

— Könnyű magának szomszédasszony, a maga férje kalapos.

Retur MAHART-módra

Június 12-én hajókirándulásra indultam nyolc éves fiammal Leányfalura, ahol kellemes napot töltöttünk. Kitűnő hangulatban, este negyednyolckor mentünk ki a hajóállomásra, és még vagy négyszáz kirándulóval együtt vártuk az Esztergom felől érkező hajót. Ez be is futott pontosan nyolc órára, de egyetlen utast sem vett fel, és tovasuhant Budapest felé. A négyszáz kiránduló ottmaradt... Mit tehettünk mást — kérdésekkel ostromoltuk a pénztárt. Itt azt a felvilágosítást kaptuk, hogy küldenek értünk majd egy hajót, amely féltízre itt lesz. Leültünk és vártuk a hajót...

Kilenc órakor kiszóltak a pénztárból, hogy a hajó csak féltizenkettőkor indulhat — ha addig várni akarunk. Ez a bejelentés hangos méltatlankodást váltott ki a várakozókból, főleg azokból, akik gyerekekkel voltak. A pénztárost szidták, — pedig az tehetett legkevésbé a dologról. A tömeg egy része megrohanta az autóbuszt — hajóreturjeggyel a zsebében. Mi a hajóstársaság felelőtlensége miatt éjfélkor, kimerülten érkeztünk haza lakásunkra. A MAHART-nál nagyon jól tudták, hogy reggel két zsúfolt hajó szállította el a returjegyes utasokat, tehát azt is kellett nekik tudniok, hogy azokat haza is kell hozni. Ugylátszik, különös fogalmuk van a „retur" kifejezésről. Azt hiszik, hogy ez odafelé hajót, visszafelé autóbuszt és a közönség bosszantását jelenti.

Győrffy Endréné.

Hallatlan! Melegben több, hűvösben kevesebb fagylalt kell!

A fagylalt-árusítással foglalkozó vendéglátóipari vállalatoknak állandóan szállítási vitájuk van a Cukrászipari Vállalattal, amely a szállítással kapcsolatos reklamációk tömegét a szállítás megjavítása helyett másfél oldalas ügyvédi levelekkel próbálja hatástalanítani. Ezeknek egyikéből kiragadjuk a következő sorokat:

„Sajnálattal kell megállapítanunk, hogy üzlethálózatuk a fagylaltrendelést teljesen rapszódikusan, nem a szakmai szállítási szerződés és a tröszttel történt megállapodás értelmében eszközli. Rendeléseiket az időjárástól teszik függővé."

A szállítási panaszok ilyetén való elintézéséhez nem kell kommentár, mert közismert dolog, hogy a fagylaltfogyasztást az időjárás nagyban befolyásolja. S ezt a tényt a Cukrászipari Vállalatnak is tudnia kellene.

Lehet, hogy a Cukrászipari Vállalatnak sokkal kényelmesebb volna egyenletesen gyártani és szállítani a fagylaltot, függetlenül attól, hogy hűvös idő, vagy pedig kánikula van, a vendég azonban már beléjerögződött évtizedes hagyományok szerint hűvös időben forró teát, kánikulában pedig fagylaltot szeretne fogyasztani. A vendéglátóipari dolgozók tapasztalatai szerint a fogyasztók e megrögzött szokásaikon még a Cukrászipari Vállalat kedvéért sem hajlandók változtatni.

V. ker. Vendéglátóip. V. Tarján György oszt. vez.

LUDAS MATYI Szerkeszti a szerkesztőbizottság GADOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GASPAR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő) TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál, Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.